ERIC de NOORMAN

DOOR HANS G. KRESSE.

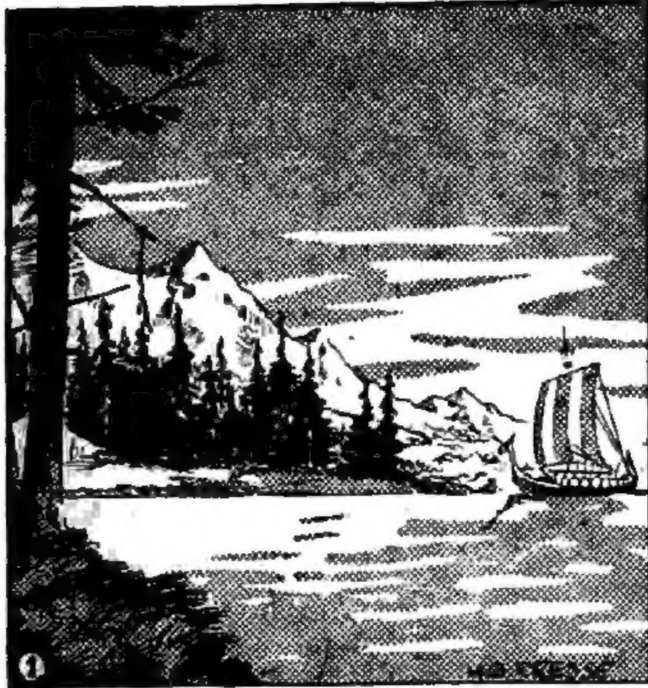
DE STEEN VAN ATLANTIS

ERIC DE NOORMAN

DEEL I

DE STEEN VAN ATLANTIS

De geestelijke vader van de boeiende avonturenstrip „Eric de Noorman" is Hans G. Kresse, die reeds grote bekendheid geniet als striptekenaar en illustrator. Hij is een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's. Een aardige bijzonderheid is, dat Hans Kresse veel belangstelling heeft voor Indianen. Zijn tekeningen en illustraties op dit gebied behoren tot zijn beste werk. Hij kent alle Indiaanse stammen en hun onderscheidingstekenen en kan zich zelfs phonetisch in enkele dialecten uitdrukken. In dit eerste verhaal, dat de „Steen van Atlantis" heet, brengt Kresse ons naar het legendarische gebied Atlantis.

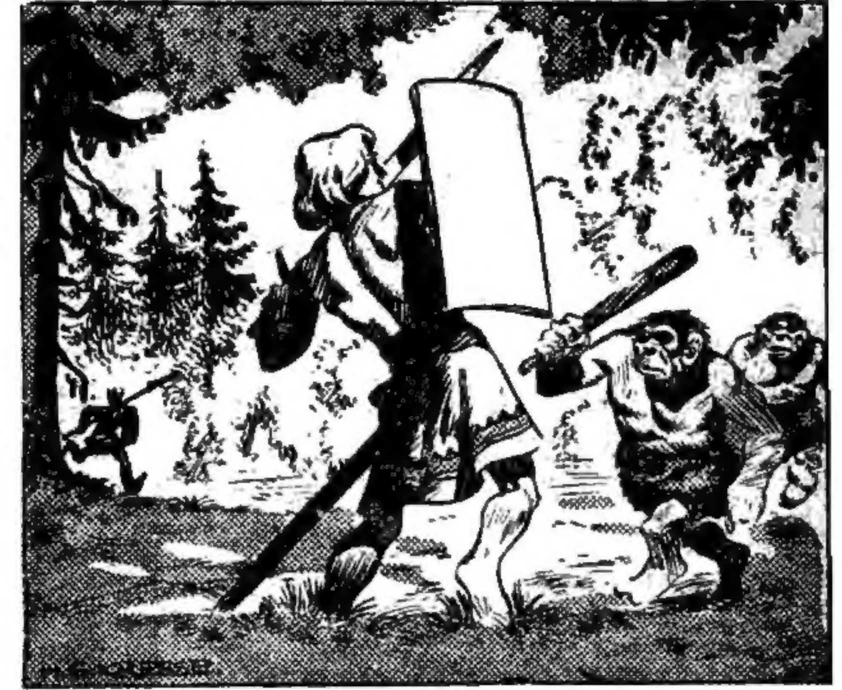

Heel lang geleden vertrok Eric, de zoon van koning Wogram van de Noormannen, op zijn snelvarend schip, om in het verafgelegen Franconia een bruid te zoeken. Eric was een grote, blonde reus, en in het gehele land bekend om zijn lichaamskracht. Twee oude krijgers, vertrouwelingen van zijn vader, vergezelden hem. Onderweg werden zij overvallen door een verschrikkelijke orkaan, die dagenlang aanhield en het ranke scheepje tot zijn speelbal maakte. Tenslotte waren Eric en zijn mannen volkomen de koers kwijt en wisten in het geheel niet meer, waar zij zich bevonden. Bovendien raakte hun proviand langzamerhand op, zodat het er donker uit begon te zien. De jeugdige koningszoon bleef echter vol vertrouwen en gelukkig niet ten onrechte, want tegen de middag van de volgende dag riep Rabor, een van zijn metgezellen, plotseling: „Land! Daar! Recht vooruit!" Snel dreven zij naderbij en konden nu de bossen en de bergen van dit onbekende land onderscheiden. Eric overlegde met zijn mannen en zij besloten aan land te gaan om te trachten wat voedsel te bemachtigen. Het troepje had er geen vermoeden van, dat hun schip al lang opgemerkt was, en dat al hun bewegingen nauwlettend werden gadegeslagen. In het dichte woud langs de kust stonden, door een gordijn van bladeren aan het oog onttrokken, twee erg lelijke behaarde dwergen op de uitkijk. Hun misvormde gezichten waren vertrokken van kwaadheid en terwijl zij de vreemde indringers bespiedden, kakelden zij opgewonden met elkaar in een taaltje, dat voor het grootste deel uit keelklanken bestond.

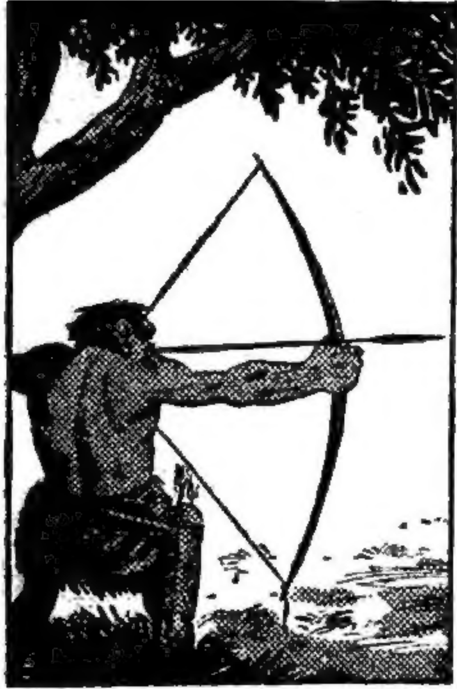
ERIC DE NOORMAN

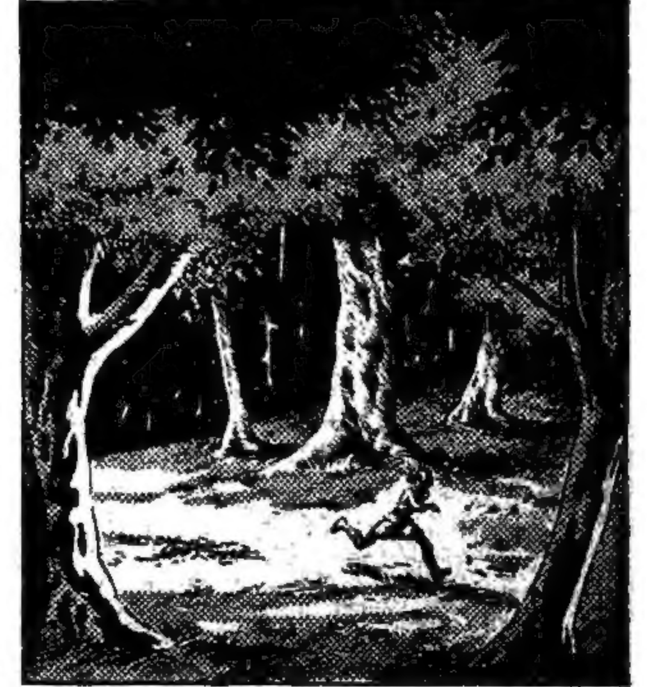

Intussen waren Eric en zijn mannen aan land gegaan. Het zag er zeer verlaten uit. Bijna ondoordringbare, dichte bossen met een weelderige plantengroei belemmerden ieder uitzicht. Er heerste een vreemde beklemmende stilte en men hoorde zelfs geen vogels fluiten. Onwillekeurig dempten de mannen hun stemmen, terwijl zij zich een weg door het woud baanden. Zij merkten niets van de twee lelijke dwergen, die hen van boom tot boom volgden. Eric was al speurend een eind van de anderen afgedwaald en op een open plek in het bos terechtgekomen. Op dit ogenblik zagen de wezens hun kans schoon en sprongen uit het kreupelhout te voorschijn! Hoewel Eric de eerste ogenblikken verstijfd was van schrik, verloor hij geen moment zijn tegenwoordigheid van geest. Hij gaf een luide schreeuw om de aandacht van de anderen te trekken. Hij smeet zijn speer weg en trok het zwaard, dat zijn vader hem vóór zijn vertrek had omgegord. De dwergen, die gewapend waren met knotsen, sprongen op hem toe onder het uitstoten van wilde kreten en in een oogwenk was hij in een verwoede strijd op leven en dood gewikkeld. Rabor en Lundor snelden toe en poogden hem te ontzetten.

Al spoedig bleek, dat zij niet tegen de dwergen opgewassen waren. De wezens bewogen zich buitengewoon vlug en met een aapachtige lenigheid, zodat het wel leek, alsof zij van alle kanten tegelijk werden aangevallen, en al spoedig bleek Eric en zijn helpers, dat het aantal aanvallers steeds groter werd. Sommigen van hen bleken zelfs met pijl en boog gewapend te zijn. Het was Lundor, die het eerste viel, dodelijk gewond stortte hij neer, door een pijl in de rug getroffen. Enkele ogenblikken later werd Rabor buiten gevecht gesteld door een hevige slag met een knots. Het zag er slecht uit voor Eric! Hij verdedigde zich met de moed der wanhoop, maar al spoedig zag hij in, dat de overmacht te groot was en dat hij, als er geen redding kwam, het onderspit zou moeten delven. Hij had reeds twee van zijn aanvallers gedood en verscheidene anderen buiten gevecht gesteld, maar de overgeblevenen vielen hem onafgebroken aan. Eric had zijn zwaard verloren en kon zich alleen nog met zijn vuisten verdedigen. Plotseling zag hij echter een uitweg! Met een verschrikkelijke slag velde hij de dichtsbijzijnde tegenstander, nam een grote sprong dwars over een andere dwerg heen en rende het woud in.

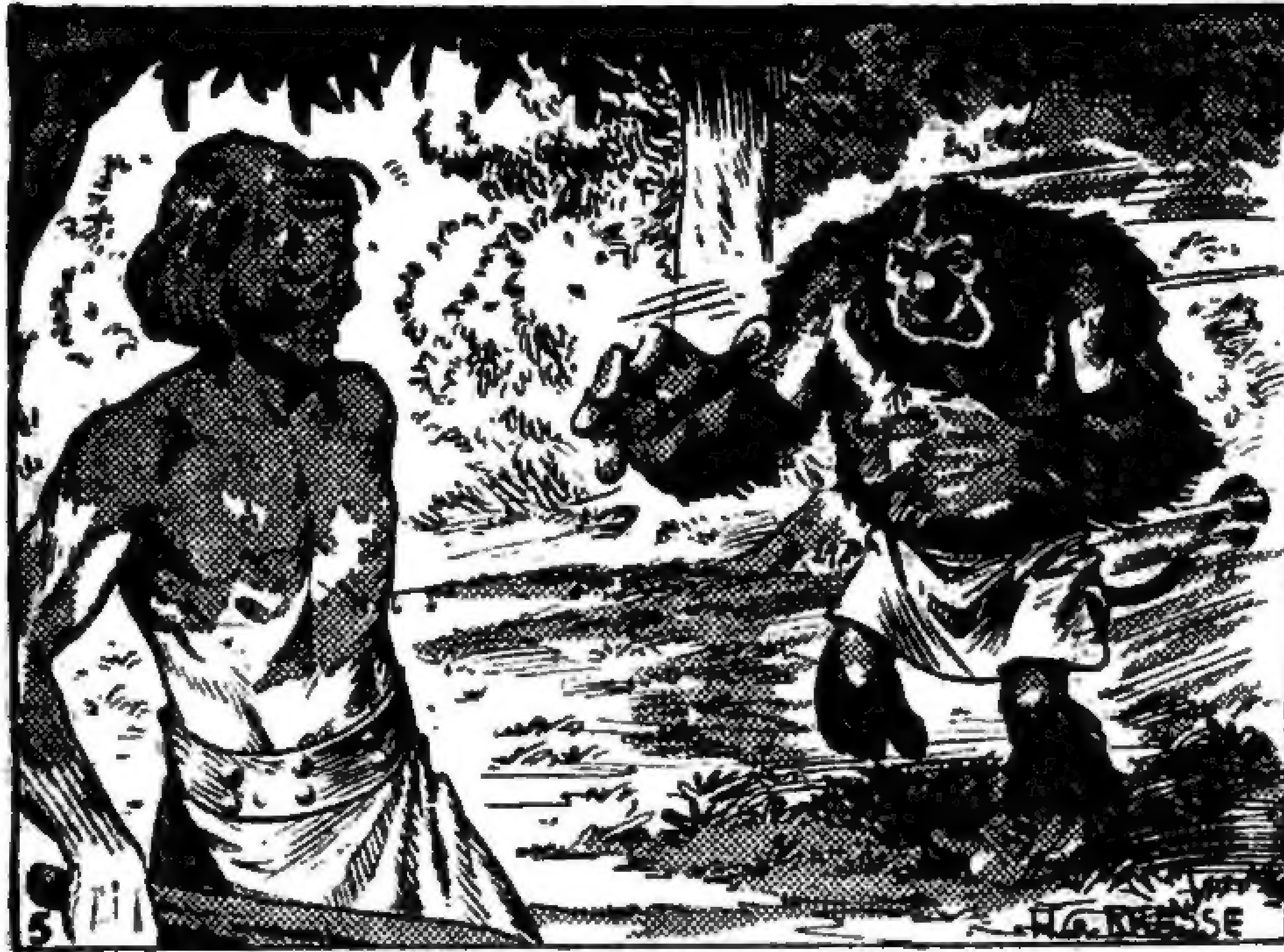
ERIC DE NOORMAN

Eric rende zo hard hij kon, zonder op of om te zien. Eerst na een hele tijd hield hij wat in en luisterde af en toe even of hij achtervolgd werd. Het was echter doodstil om hem heen. Toch ging hij nog enige tijd voort eer hij stil durfde te houden, om uit te zien naar een schuilplaats. Na enig zoeken meende hij iets gevonden te hebben. Als een panter klom Eric in de dichtstbijzijnde boom en verborg zich tussen de bladeren. Hier deed hij een verrassende ontdekking! Hij zag de dwergen naderen, hun gewonden meedragend van het toneel van de strijd. Maar Eric zag ook, dat Rabor als gevangene tussen twee dwergen werd meegesleurd. Dit maakte opnieuw zijn woede gaande en onmiddellijk besloot hij hen te volgen en te zien wat zij met de oude krijger zouden doen. Hij kon Rabor toch niet aan zijn lot overlaten? Voorzichtig liet hij zich op de grond zakken, er zorgvuldig voor wakend niet te veel gerucht te maken. Men kon nooit weten, of de wezens zich nog in de buurt verborgen hielden. Van een grote tak sneed hij zich een knots en hij was zo verdiept in dit werk, dat hij niet merkte, dat een reusachtige verschijning hem met lange, sluipende schreden naderde, een wezen, nog lelijker dan de dwergen!

Eerst toen hij reeds zeer dicht genaderd was, hoorde Eric de snuivende ademhaling van het monster en met een ruk draaide hij zich om. De adem stokte hem in de keel bij het zien van dit wezen en meer dan ooit betreurde hij het, dat hij zijn zwaard verloren had, omdat hij wel besefte, dat hij alleen met een knots weinig tegen dit reusachtige monster kon uitrichten. Hij wierp snel een blik om zich heen, doch het was te laat om zich uit de voeten te maken. Het scheen, dat het monster zijn bedoeling raadde, want het stootte een grommende kreet uit, die Eric door merg en been ging en met een reusachtige sprong was het bovenop hem. Eric trachtte hem nog te ontwijken, doch reeds voelde hij zich omklemd door twee armen, die van soepel staal leken te zijn! Zwijgend rolden zij over de grond en het enige geluid was de snuivende ademhaling van het monster. Tevergeefs trachtte Eric zijn handen om de nek van het wezen te klemmen en het zo de adem te benemen, hij kreeg er echter geen kans voor! In deze afzichtelijke armen was hij hulpeloos en het duurde dan ook niet lang, of alles werd zwart voor Eric's ogen. En hij merkte niet meer, dat het wezen hem over zijn schouder slingerde en met hem in de wildernis verdween.

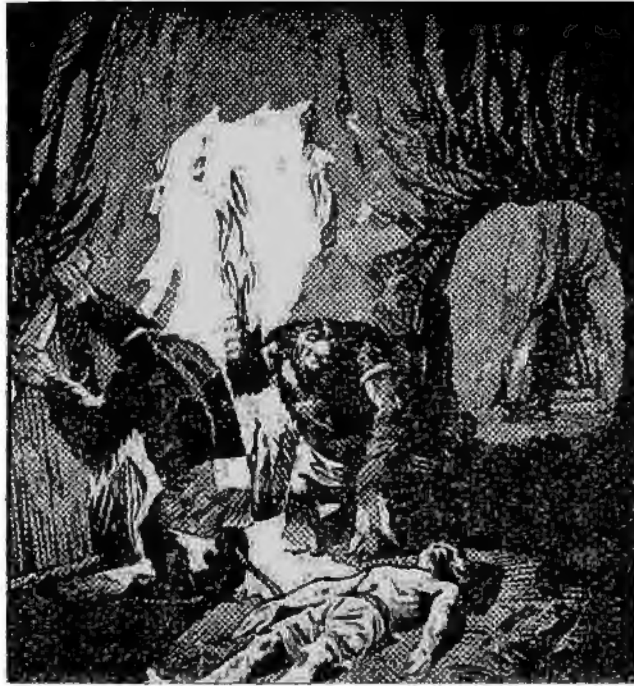

Met de zekerheid, alleen de bewoners der wildernis eigen, vervolgde het monster zijn weg. Het scheen geen last te hebben van de vracht op zijn schouder, want vlug als een aap snelde het voort door dichte wouden, langs steile rotspaden en door diepe ravijnen. Als een vormeloos pak, waaruit schijnbaar alle leven geweken was, hing Eric over zijn schouder. Af en toe sneden de takken hem in het gelaat, doch hij bemerkte er niets van.... Eindelijk belandde het monster met zijn last op een soort rotsplateau. Woest en verlaten was hier de omgeving. De plantengroei was schaars, slechts hier en daar schoten meters hoge dennebomen uit de rotsachtige bodem omhoog, en het enige levende wezen dat er te zien was, was een zelfde reus, die op een rotsblok zat uit te kijken. Zodra hij de andere met de bewusteloze gestalte in zijn armen op het plateau zag verschijnen, verhief hij zich en stootte een doordringende kreet uit. Schallend rolde de echo van zijn roep door de ravijnen en onmiddellijk verschenen er nog enige monsters, die wild met hun armen zwaaiend naderbij kwamen en nieuwsgierig het vreemde wezen bekeken, dat hun makker in zijn armen hield. Deze gaf een van hen een teken hem te volgen en beklom toen, vlug en zonder inspanning, met zijn last een steile rotswand, waar hoog bovenin een donkere opening gaapte.

Het was de ingang van een donkere spelonk, waarin de monsters nu afdaalden. Een van hen had een toorts ontstoken en bij dit licht, dat grillige schaduwen op de vochtige rotswand wierp, klommen zij naar beneden langs een schier eindeloze trap. Geen licht drong van buiten tot hier door; de atmosfeer was er bedompt en vochtig en het enige teken van leven kwam soms van een rat, die bij hun nadering wegvluchtte. Eindeloos scheen de tocht te duren. Door een labyrint van gangen vervolgden de monsters hun weg, die zij nauwkeurig schenen te kennen. En nog steeds had de bewusteloze Eric niet het minste besef, wat er met hem gebeurde. Eindelijk scheen het doel van de tocht bereikt. Op een plek, waar de onderaardse gang zich verwijdde, hielden de wezens stil. Bij het flikkerende licht van de toorts openden zij een zware houten deur en zonder veel omhaal smeten zij de bewusteloze koningszoon in de donkere ruimte, waarna zij de deur weer zorgvuldig grendelden en zachtjes grommend op hun schreden terugkeerden. Het duurde geruime tijd eer Eric tot bewustzijn kwam. Tastend krabbelde hij overeind, het bonsde in zijn hoofd en zijn hele lichaam deed pijn. Langzamerhand begonnen zijn ogen aan het duister te wennen en kon hij iets van de omgeving onderscheiden. Wat hij zag, gaf hem echter niet veel hoop. Rondom hem rezen de steile rotswanden dreigend omhoog. Toch gaf hij de moed niet op. Nog wankelend op zijn benen, begon hij naar een mogelijke uitgang te zoeken. Doch hij had nog maar een paar passen gedaan, toen hij een vreselijke ontdekking deed....

ERIC DE NOORMAN

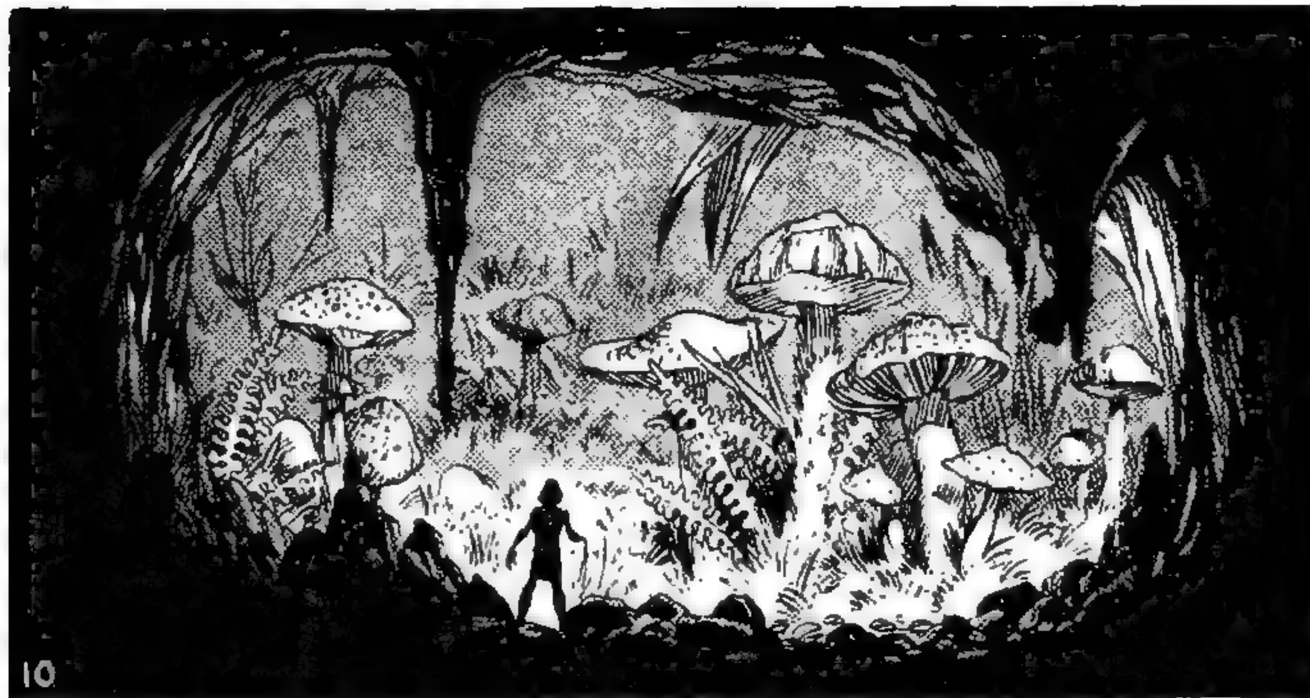
Vol afschuw staarde Eric naar de overblijfselen van menselijke geraamten, die daar voor hem op de grond lagen. Er waren dus reeds mensen voor hem hier geweest. Zou hij hun lot moeten delen? Hij liet zich op de knieën vallen en bekeek zijn vondst wat nauwkeuriger. Het moesten lieden van grote beschaving geweest zijn. Dat zag hij aan de zilveren hoofdband, die nog om de verbleekte, half vergane schedel zat. Hij vroeg zich af, wat hen hierheen gevoerd kon hebben. Speurend keek Eric rond en opeens stiet hij een juichkreet uit. Te midden der beenderen ontdekte hij een korte speer, een geducht wapen in handen van iemand, die er mee kon omgaan. Dit gaf hem nieuwe moed en opnieuw op onderzoek uitgaande, had hij weldra de houten deur gevonden, die toegang tot de grot gaf. Terstond zette hij zich aan het werk, doch het viel niet mee de zware deur te forceren, ook al omdat hij zijn pas gevonden wapen er niet mee wilde beschadigen. Na lang en voorzichtig werken, week het gevaarte en met een laatste krachtige duw vloog het open. Eric stond in de onderaardse rotsgang! Doch reeds dreigde een nieuw gevaar. Het lawaai had namelijk de aandacht getrokken van een der monsters, die als bewaker was achtergebleven. Eric hoorde zijn sluipende voetstappen naderbij komen en bleef roerloos staan. Zijn hand klemde zich om de speer en hij was vastbesloten zijn leven ditmaal zo duur mogelijk te verkopen. Grommend kwam het wezen naderbij en toen het daar plotseling de blonde reus zag staan, gaf het een nijdige kreet en maakte zich gereed tot de strijd.

Dreigend hief Eric zijn speer, doch het monster sloeg hem die met één slag uit de hand en een ogenblik zag het er slecht voor de koningszoon uit. Doch de gedachte aan de afschuwelijke spelonk, waaruit hij zojuist ontsnapt was en de vrees voor het lot, dat hem wachtte, wanneer hij daar opnieuw zou worden opgesloten, gaven Eric reuzenkrachten. Hij voelde niets meer van het bonzen in zijn hoofd, hij vergat dat hij nog wat wankel op zijn benen stond. Al zijn krachten inspannend, liet hij zijn vuist met enorme kracht midden in het gezicht van het monster neerkomen en een pijnlijke kreet bewees hem, dat hij goed geraakt had. Het monster wankelde en leunde, half versuft door de slag, tegen de rotswand. Eric wachtte niet af tot zijn aanvaller zich hersteld zou hebben, doch graaide haastig zijn speer van de grond en haastte zich, zo snel zijn benen hem dragen konden, weg van deze onheilsplek. Zonder zich een ogenblik rust te gunnen, rende hij door en pas toen hij er zeker van was, dat hij niet meer achtervolgd werd, begon hij acht te slaan op zijn omgeving. Hij liep in een geweldige druipsteengrot, waar van alle kanten gangen op uit kwamen. Machtige rotspilaren omringden hem en dreigende pegels schenen hem als enorme vingers na te wijzen. Een ogenblik dreigde Eric de moed te verliezen. Hoe moest hij ooit de weg uit dit doolhof vinden? Doch opeens stiet hij een jubelkreet uit: heel in de verte was licht! Daar moest een uitgang zijn!

Haastig spoedde hij zich in de richting van het licht. En inderdaad, plotseling hield de grot op en zag Eric een landschap voor zich, waarboven zich de blauwe lucht welfde. Eric knipperde een paar maal met de ogen. Hij meende een ogenblik, dat hij droomde, want zo iets fantastisch had hij nog nooit aanschouwd. Voor hem strekte zich een onafzienbaar woud van paddenstoelen uit, reusachtige paddenstoelen, zeker tweemaal zo hoog als hijzelf, hel en grillig van kleur. Met aarzelende schreden verliet hij de grot en weldra stond hij tot zijn middel in het hoge, ritselende gras, dat hier welig groeide. Geweldige varens schoten tussen de paddenstoelen omhoog en het geheel bood zo'n sprookjesachtige aanblik, dat Eric zich telkens verwonderd afvroeg, waar hij toch terecht mocht zijn gekomen. Ook hier hing weer die vreemde, beklemmende stilte. Doch Eric liet zich er niet door ontmoedigen en vervolgde zijn weg. Nog niets vermoedende van de gevaren, welke hem hier zouden bedreigen. Doch hij bleef niet lang in onwetendheid. Plotseling hoorde hij een vreemd snorrend geluid en terwijl hij zich nog afvroeg, wat dat kon wezen, kwam een vlieg van reusachtige afmetingen op hem af. Eric zag het beest met zijn grote kop en de dreigende grijparmen dichterbij komen en nog voor hij zijn speer naar het monster had kunnen werpen, blies het hem een grote vuile, gele wolk rook in het gezicht, die een scherpe lucht verspreidde en hem geheel verblindde.

Ieder ogenblik verwachtte Eric, dat het beest hem zou aanvallen, doch toen er niets gebeurde, durfde hij zich weer bewegen. Heel voorzichtig sloop hij weg. De rook beet echter nog in zijn ogen, dat hij zo goed als niets kon zien en tastend zijn weg moest zoeken. Zo ontwaardde hij het meer dan manshoge net niet, dat tussen twee reuzenpaddenstoelen gevlochten was. Pas toen hij hopeloos verward zat in de kleverige draden van het net, besefte Eric, dat hij in groot gevaar verkeerde! Terwijl hij nog wanhopig worstelde om zich van de kleverige draden te bevrijden, kroop een nog wanstaltiger dier, dan hem zoeven bedreigd had, naderbij. Het angstzweet brak Eric uit. Want hoe hij ook vocht en wrong, met iedere beweging raakte hij vaster verstrikt in het afschuwelijke net. Steeds dichterbij kwam het dier, dat het meest op een enorme spin geleek. Kwaadaardig glinsterden zijn grote bolle ogen en Eric begon de moed op te geven. Het beest scheen echter nog geen aanstalten te maken om hem te verslinden. Met zijn lange lenige poten begon het langzaam nog meer draden om Eric's lichaam te wikkelen. Hoewel Eric voortdurend worstelde en tegenwerkte, kon hij niet verhinderen, dat er steeds meer draden om hem heen gewikkeld werden en hij tenslotte geen vin meer kon verroeren. De vreselijke draden sneden in zijn vlees!

Angstig vroeg hij zich af, wat de monster-spin met hem voor kon hebben. Het beest had hem uit het net losgescheurd en sleepte hem nu aan de vezels over de grond voort. Eric vermoedde, dat het dier hem naar zijn hol wilde brengen en hij sidderde als hij dacht aan het lot, dat hem daar kon wachten. De draden drongen voortdurend dieper in zijn vlees en bezorgden hem een haast ondraaglijke pijn. Opeens liet de spin Eric los. Deze zag na veel moeite kans zich een halve slag om te wentelen, teneinde te zien, wat dit nu weer te betekenen kon hebben. Hij zag in de verte een zelfde monster-spin aankomen! Als hij al een ogenblik hoop had gekoesterd, was die nu onmiddellijk weer vervlogen. Zelfs wanneer hij er in mocht slagen zich los te werken, zou hij toch tegen twee van die monsters geen schijn van kans hebben. Tot zijn verbazing merkte hij echter, dat de eerste spin hem aan zijn lot overliet en een kwaadaardig gesis uitstotend vol woede op de andere afstoof. Dat kon niet anders betekenen, dan dat zij elkaar de prooi betwistten en Eric voelde zijn hoop terugkeren.

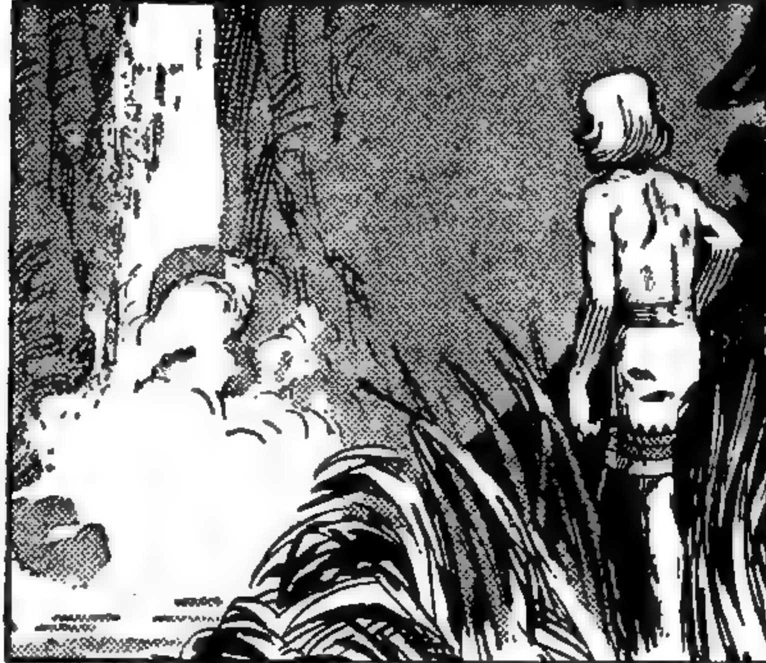

Kwaadaardig sissend draaiden de monsters enkele ogenblikken om elkaar heen, dan plotseling zag Eric hoe hun lange armen zich in elkaar klemden en zij een verwoed gevecht begonnen. Het was een zo adembenemend schouwspel, dat Eric alles vergat en trillend van opwinding de strijd bleef gadeslaan. De tegenstanders waren aan elkaar gewaagd. Zij trachtten elkaar in een dodelijke greep te krijgen en wentelden om en om. Maar lang bleef Eric niet toezien. Als hij vrij wilde komen, dan moest hij zijn kans nu waarnemen. Het was gemakkelijker gezegd dan gedaan. De vezels zaten zo strak om zijn lichaam, dat hij zich nauwelijks bewegen kon. Zijn armen waren langs zijn zijden gebonden, zodat hij daarmee niets beginnen kon. Maar Eric gaf de moed zo gauw niet op. Met een uiterste krachtsinspanning wist hij zich een paar maal om en om te wentelen, voortdurend achterom kijkend, om te zien of de dieren zijn vlucht soms merkten. Deze waren echter te veel verdiept in de strijd om op hem te letten. Eindelijk slaagde Eric erin zich zo te wentelen, dat hij naast een scherpe stronk kwam te liggen, waaraan hij met veel moeite een paar vezels doormidden kon schuren. Toen dat eenmaal gebeurd was, ging het verder vlugger, en tot zijn onuitsprekelijke verlichting kon hij zich weer oprichten. Hij was vrij!

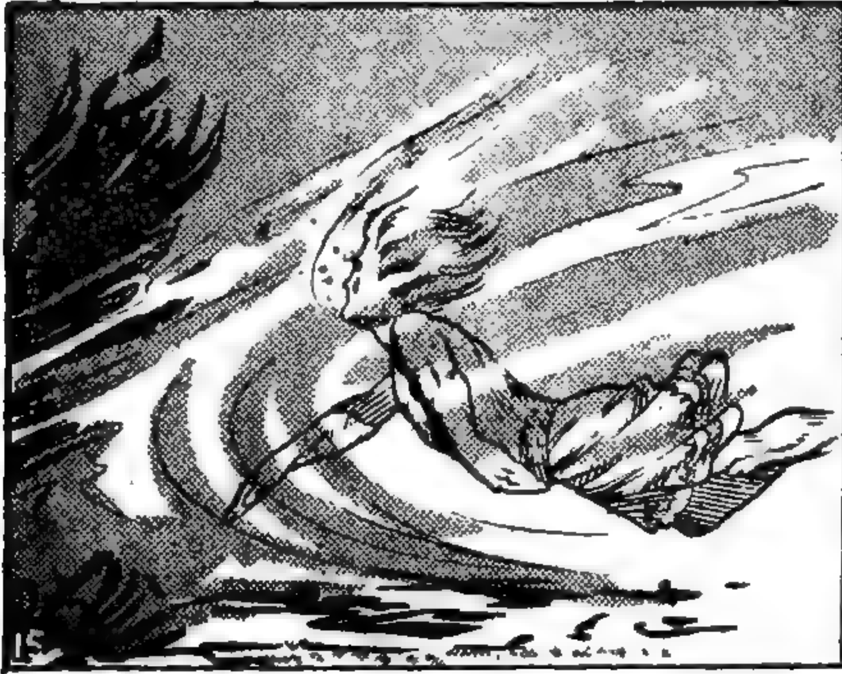

Nog eenmaal wierp hij een blik op de beide reuzenspinnen, die elkaar in een dodelijke omarming gekneld hielden en sloop toen haastig weg. Hij was nu voortdurend op zijn hoede en bewoog zich slechts langzaam vooruit, terwijl hij zich een weg baande door het hoge scherpe gras, verslapte zijn waakzaamheid geen ogenblik. Hij had geen zin opnieuw het slachtoffer van een of ander wezen te worden, en wie kon zeggen, welke gevaren deze geheimzinnige wildernis nog verborg. Eric had reeds geruime tijd gelopen, toen hij plotseling aan een diepe ravijn kwam. Diep onder hem kolkte een woeste stroom en aan de overkant van de rotsen stortte met donderend geraas een waterval naar beneden. Een ogenblik bleef hij staan om te overleggen, wat hem te doen stond. Lang behoefte hij zich niet te bedenken. Hij moest trachten op de een of andere manier het strand weer te bereiken, om te zien, wat er van de anderen was geworden. Behoedzaam daalde hij de steile helling af tot vlak bij het water, dat hem bruisend en schuimend voorbij stoof. Even aarzelde Eric, toen nam hij een duik en liet zich door de stroom meevoeren. Het water was ijskoud en sneed hem het eerste ogenblik bijna de adem af, maar toen hij even gewend was, deed het weldadig aan op zijn door de vezels geschaafde en branderige huid. De stroom voerde hem in pijlsnelle vaart mee naar de waterval. Nog slechts enkele seconden....

Eric was een uitstekend zwemmer. Niet voor niets had hij van zijn prilste jeugd af in de fjorden van zijn geboorteland gezwommen. Het geraas van de waterval kwam steeds dichterbij. Het was oorverdovend en angstaanjagend. Wanneer hij hier in een van de vele draaikolken terecht mocht komen, was het met hem gedaan. Hij haalde diep adem en zwom met forse slagen onder de waterval door! Het leek hem uren te duren voor hij aan de stroom voelde, dat hij in kalmer water was gekomen. Hij kwam naar de oppervlakte en keek nieuwsgierig om zich heen. Een gevoel van teleurstelling bekroop hem. Er heerste een schemerduister rondom hem en hij bewerkte, dat hij opnieuw in een grot was terecht gekomen. Hier spiegelde het water kalm als een meer en met langzame slagen zwom hij naar de kant. Nadat Eric aan land was geklommen, keek hij nogmaals om zich heen. Vóór hem gaapte het duister van een spelonk. Een onderstroom moest hem meegevoerd hebben naar dit meer. Terug kon hij niet. Onder water kon hij zich niet oriënteren. Er zat niets anders voor hem op, dan voor de tweede maal de onderaardse grotten binnen te gaan. Hij bedacht zich niet langer en weldra had de duisternis hem opgeslokt.

Het werd Eric niet zo moeilijk gemaakt als de eerste keer toen hij in de onderaardse grotten vertoefde. Ditmaal was het geen doolhof, doch één lange gang, die zich door de rotsen slingerde en waaraan geen einde scheen te komen. Terwijl Eric voortliep, dacht hij aan alles wat hem overkomen was en hij vroeg zich af, wat er van de arme Rabor kon zijn geworden, nadat de dwergen hem hadden weggevoerd. Dit alles stemde hem somber en juist toen hij zich begon af te vragen of er nog ooit een einde aan deze gang zou komen, zag hij in de verte licht schemeren. Nadat hij nog een eind doorgelopen had, stond hij plotseling in de uitgang van de grot, en knipperde met zijn ogen tegen het schelle daglicht. Het was Eric alsof een zware last van hem afviel. Met diepe teugen ademde hij de frisse lucht in. Pijn en vermoeidheid vielen van hem af en plotseling merkte hij, dat hij honger had. Eric keek eens om zich heen, en zag, dat hij op een hoog rotsplateau stond. Voor hem strekte zich een diepe vallei uit, aan alle kanten omgeven door hoge bergen, die zich als een keten aaneensloten. Het landschap zag er veel vriendelijker uit dan wat hij tot dusver gezien had. En ook heerste hier niet die beklemmende stilte. Hij hoorde het gesjilp van vogels. Hij stond er juist over te peinzen hoe schoon dit alles was, toen hij, ver beneden zich, twee menselijke wezens zag aankomen.

Ze kwamen dichterbij, doch het duurde nog enige tijd voor hij hen kon onderscheiden. Het waren twee dwergen, die weliswaar verre van mooi genoemd konden worden, doch die op geen stukken na zo afschrikwekkend waren als de wezens die hij tot dusverre had ontmoet. Dit waren in ieder geval mensen, al waren het dan ook dwergen, slechts gekleed in een lendengordel van dierenvellen en gewapend met speren. Eric dacht een ogenblik na wat te doen. Hier waren menselijke wezens, die hem toch in elk geval wat voedsel zouden kunnen verschaffen en hem misschien zouden kunnen vertellen, waar hij zich bevond. Aan de andere kant, was hij na al zijn avonturen wat achterdochtig geworden. Het kon immers best zijn, dat zij hem vijandig gezind waren? Hij had echter niet veel keus, en, terwijl hij met zijn arm zwaaide, stiet Eric een luide kreet uit om hun aandacht te trekken. De twee mannetjes, die in druk gesprek waren gewikkeld, keken verbaasd op, toen ze daar plotseling die schreeuw hoorden en het duurde niet lang of zij hadden de gestalte boven op de rots in het oog gekregen. Dit scheen hun niet naar de zin te zijn, want terwijl zij ontstemd naar boven staarden, omklemde de grootste van de twee zijn speer en slingerde die met een feilloze zekerheid naar boven. Eric, die hierop niet bedacht was, kon nog juist op het laatste ogenblik opzij springen, zodat het wapen vlak langs hem heen scheerde en tegen de rotswand sloeg.

Nauwelijks bekomen van de schrik, zag Eric een schouwspel, dat hem bijna de adem ontnam. Een grote grijze beer, door het lawaai in zijn rust gestoord, maakte zich brullend van woede gereed de twee dwergen aan te vallen. Dezen lieten Eric voor wat hij was en wendden zich om, teneinde dit nieuwe en veel grotere gevaar het hoofd te bieden. Doch wat konden deze kleine mensen met hun gebrekkige wapens uitrichten tegen dat grote, woedende dier? Voor Eric, daarboven op de rots, was de uitslag van de strijd niet twijfelachtig, en hij besloot snel te handelen. Hoewel de twee dwergen hem zoeven nog naar het leven hadden gestaan, kon hij het toch niet over zijn hart verkrijgen, hen aan hun lot over te laten. Per slot van rekening waren het toch menselijke wezens. Eric nam de speer, die de dwergen naar hem toegeslingerd hadden, en zonder zich een moment te bedenken, sprong hij van de torenhoge rots naar beneden boven op de brullende beer en doorboorde hem met zijn speer. Inmiddels had één der dwergen de beer ook reeds met een speer gewond. De pijn bracht het beest tot razernij. Eric besefte, dat hun kansen om de beer de baas te worden gering waren Een laatste kans wagend, sprong hij op de grond, rukte de kleinste dwerg zijn zwaard uit de handen en wachtte daarmee vastberaden de aanval van het woedende dier af.

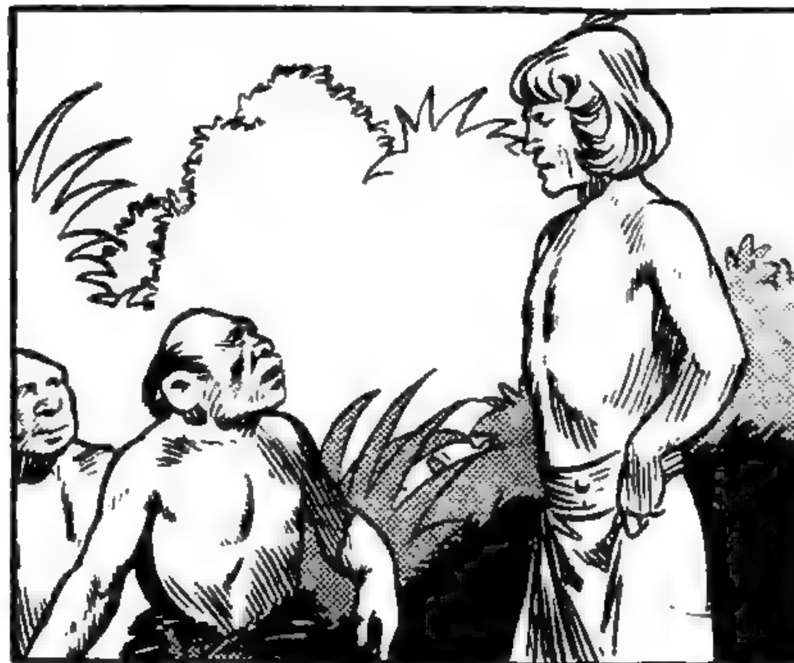

In de enkele seconden, die verliepen vóór het beest op Eric toesprong, bedacht deze, hoeveel avonturen hij in een korte tijd al beleefd had en nam zich voor ook dit tot een goed einde te brengen. Veel tijd tot nadenken had hij niet, reeds voelde hij de warme adem van het monster in zijn gezicht. Met zijn volle kracht stortte de beer zich op hem en Eric wankelde. Bliksemsnel liet hij zich op de knieën vallen en stootte het zwaard in het lichaam van de beer, terwijl hij met zijn andere hand probeerde de zware dreigende muil van het dier naar boven te drukken. De dwergen, die nu van al hun wapens beroofd waren, hadden zich ijlings tussen de varens verscholen, en volgden van daar in ademloze spanning de strijd. Niettegenstaande de twee speren en de grote wonde in zijn borst, dacht het dier er blijkbaar niet aan de strijd op te geven. Brullend van pijn en woede richtte het zich opnieuw op voor een nieuwe aanval. Nog juist op tijd slaagde Eric erin zich met een vlugge draai opzij te wentelen en te ontsnappen aan het machtige lichaam. Hij sprong overeind en bereidde zich voor op de laatste aanval.

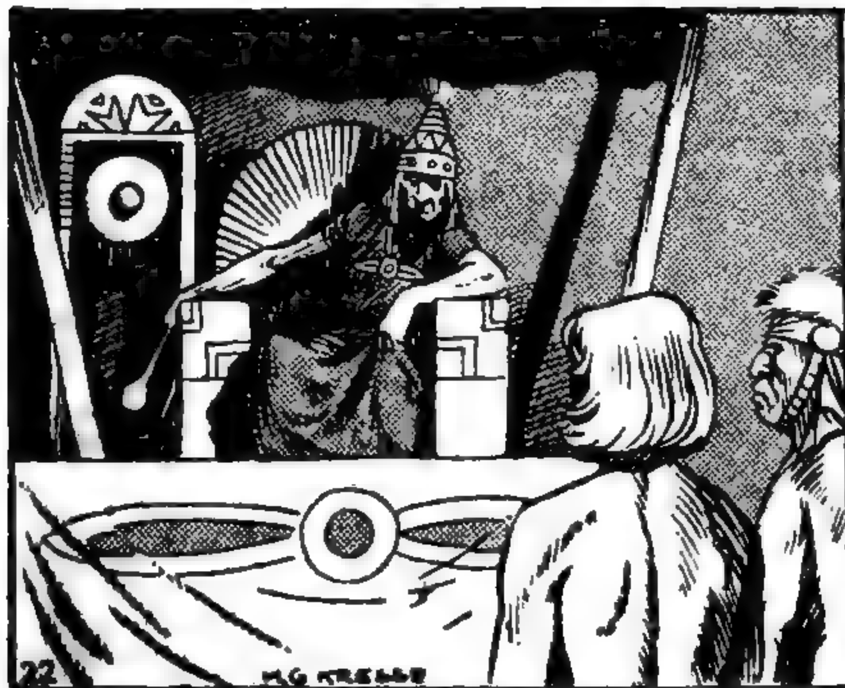
Nu raakte de beer toch langzamerhand uitgeput en tot een sprong bleek hij niet meer in staat. Grommend en snuivend kwam hij op zijn belager af en deze kon met een goed gerichte stoot tussen de schouderbladen een eind aan het gevecht maken. Hijgend keek Eric toe, hoe het grote dier met een laatste zucht opzij rolde en na nog enige stuiptrekkingen stil bleef liggen. Het was de genadestoot, want met een laatste zucht tuimelde de kolos opzij. Het bloed stroomde uit zijn wonden en na een paar laatste stuiptrekkingen gaf het dier de geest. Zodra zij zagen, dat het monster verslagen was, kwamen de dwergen uit hun schuilplaats te voorschijn. Opgewonden pratend, in een taal die Eric nog nooit gehoord had, kwamen zij nader, bekeken de blonde reus eerbiedig van alle kanten, bogen een paar maal diep voor hem en trachtten op alle mogelijke manieren uiting aan hun dankbaarheid te geven. Eric verstond echter geen woord van wat zij zeiden. Hij probeerde het in zijn eigen taal, maar die verstonden de dwergen weer niet. Door middel van gebaren beduidden zij hem echter, hen te volgen, en daar de jonge Prins geen betere oplossing wist, gaf hij aan hun wenk gehoor. Nadat zij een korte afstand hadden afgelegd, bleef Eric plotseling als aan de grond genageld staan. In de verte verrees een reusachtig grote stenen poort, zonderling van bouw en structuur, die hij in zijn eigen land nog nooit aanschouwd had. Belangstellend vroeg Eric zich af, wat zich achter die poort zou bevinden.

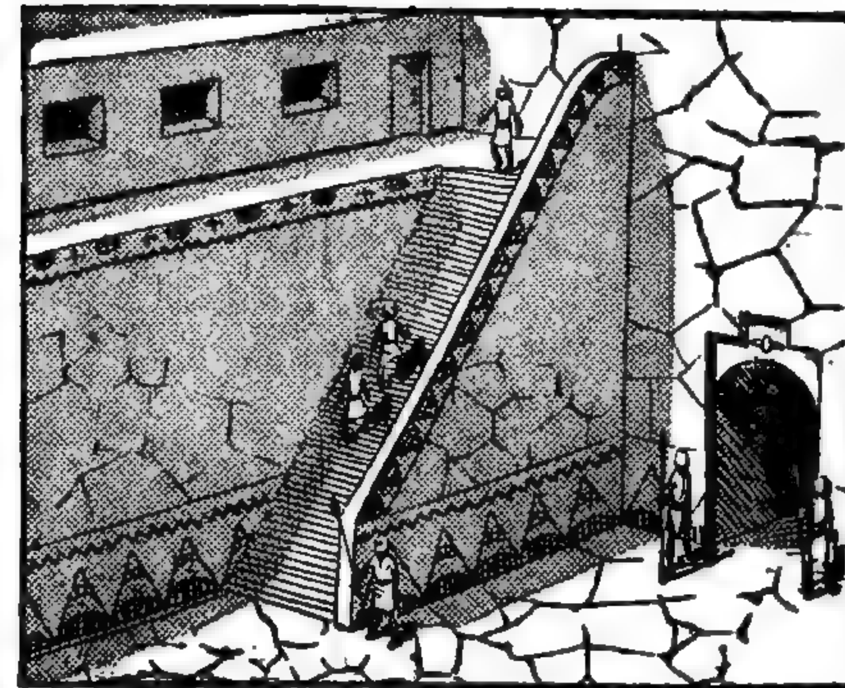

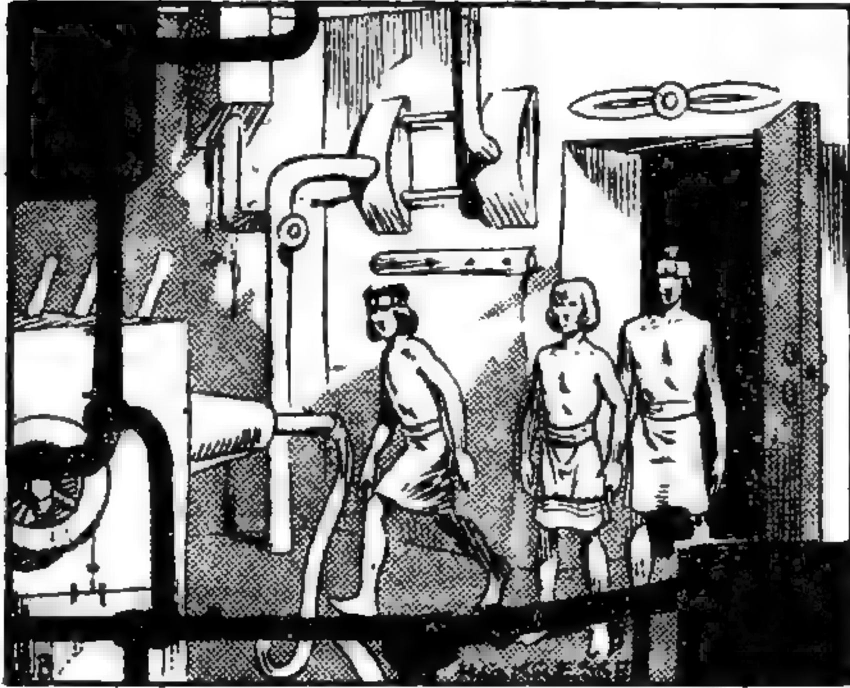
Naarmate ze dichterbij kwamen, kon Eric alles beter onderscheiden. Hij zag, dat de poort bewaakt werd door soldaten, die even groot waren als hijzelf. Weliswaar waren hun gelaatstrekken enigszins anders, doch verder zagen ze er uit als normale mensen, hetgeen Eric nogal geruststellend vond. Ook merkte hij op, dat zij zonderlinge kleding droegen, een soort uniform, met een grote krans van veren op het hoofd. De dwergen praatten opgewonden tegen de schildwachten en uit hun gebaren kon Eric opmaken, dat ze hen vertelden van het gevecht met de beer. Eric voelde zich van alle kanten met bewonderende blikken gadegeslagen en tenslotte gaf een der schildwachten hem een teken, mee te gaan. Aangezien men hem niet onvriendelijk bejegende en hij zijn honger voelde terugkeren, gaf Eric aan dit verzoek gevolg. Voor de poort, die, zoals Eric nu zag, een deel van een lange muur was, stonden een paar lage hutten met daken van gras. Hier zag Eric verschillende dwergen, die er precies zo uitzagen als de twee, die hij het leven had gered. Ze gingen de poort door, waarna een trap hen naar een soort binnenplein voerde, waaraan verschillende gebouwen lagen Eric keek zijn ogen uit, want iets dergelijks had hij in zijn vaderland nog nooit gezien. Overal stonden soldaten, gekleed in vreemde uniformen. Zij bekeken de kleine groep nieuwsgierig. De twee dwergen weken niet van Eric's zijde en hij voelde, dat de soldaat, die hen begeleidde, zorgvuldig elke beweging van hem in de gaten hield.Het werd Eric toch wel even onbehaaglijk te moede.

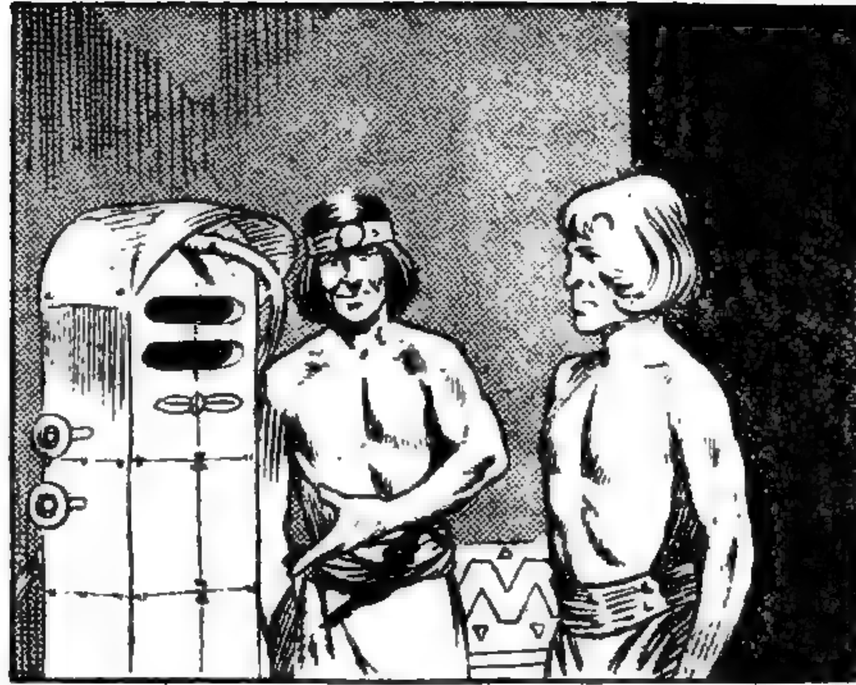

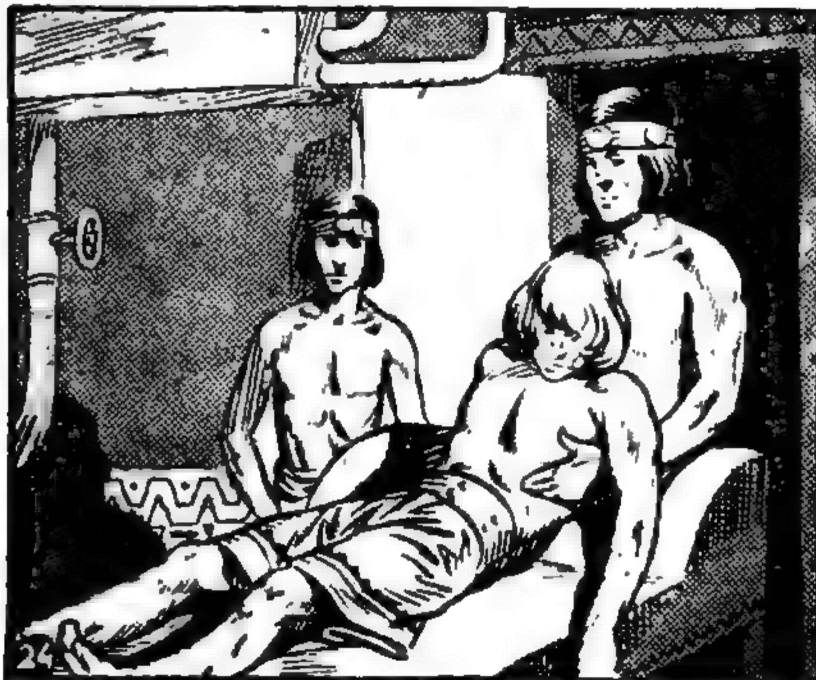
Eric's onbehaaglijke gevoel werd nog versterkt, toen hij tenslotte door de dwergen en de soldaat in de grote zaal werd gebracht. Aan het einde van de zaal troonde op een verhoging een indrukwekkende figuur. Met doordringende zwarte ogen nam hij Eric van het hoofd tot de voeten op en begon toen met een harde, koude stem tot hem te spreken. Eric begreep echter geen woord van wat de man zei. De schildwacht nam nu het woord en scheen de situatie uit te leggen. Toen deze uitgesproken was, knikte de man op de troon instemmend en sloeg een paar maal op een grote gong, die naast hem stond. Twee bedienden verschenen en op een wenk beduidden zij Eric hen te volgen. Nog steeds in afwachting van hetgeen er moest gebeuren, kon Eric niet anders doen dan aan deze uitnodiging gevolg geven en met zijn nieuwe begeleiders verliet hij het vertrek. Nadat zij talloze gangen waren doorgegaan, kwamen zij opnieuw op het binnenplein. Verbaasd vroeg Eric zich af, wat dit alles te betekenen kon hebben, doch daar deze mensen zich tot nu toe niet onvriendelijk jegens hem hadden betoond, besloot hij maar rustig af te wachten. Alleen hoopte hij, dat zij hem spoedig iets te eten zouden geven. Zijn begeleiders staken het binnenplein over en beklommen een trap, tot zij voor een grote deur stil stonden.

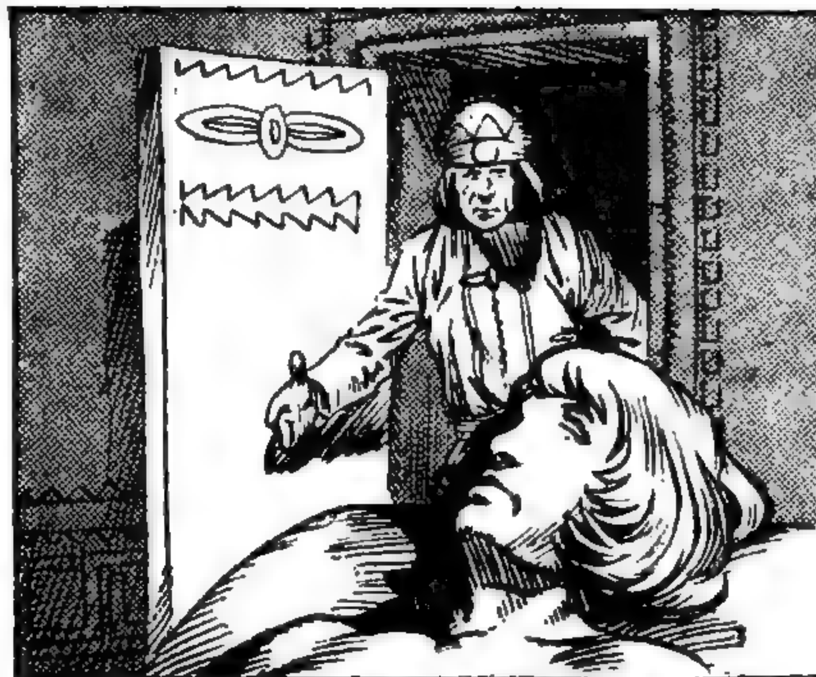

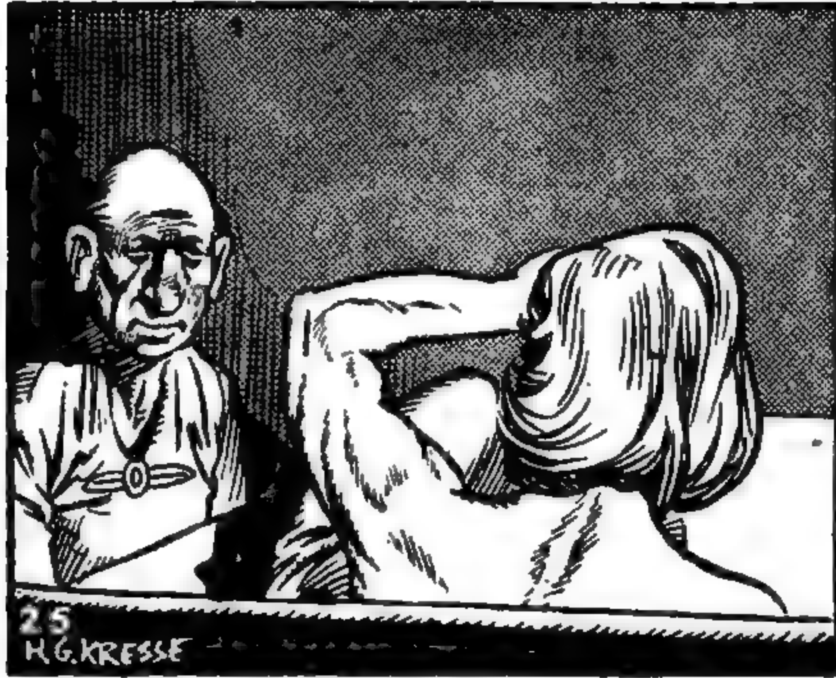
Toen zij binnentraden, kon Eric een kreet van verbazing nauwelijks onderdrukken. Hij bevond zich in een ruim vertrek, waar allerlei vreemde apparaten stonden opgesteld. Door de gehele ruimte liep een warnet van buizen en leidingen en Eric, die nog nooit zoiets gezien had, vroeg zich verbaasd af, waar dit alles toe diende. Overal zag hij grote tandwielen en handles en uit de verte drong een zacht gezoem tot hem door. Een van Eric's begeleiders bracht hem naar een vreemdsoortig apparaat. Het was een vierkant kastje, waarin zich aan de voorkant twee gaten bevonden. Buizen verbonden het kastje met andere apparaten en leidingen. Aan de zijkanten waren een paar handles aangebracht. Hoewel een en ander Eric een onrustig gevoel gaf, werd dit gevoel nog overtroffen door zijn nieuwsgierigheid. Toen zijn begeleiders hem dan ook duidelijk maakten, dat hij door de gaten in het kastje moest kijken aarzelde hij geen moment en bracht zijn ogen vlak voor de gaten. Op hetzelfde ogenblik had hij spijt van deze onbesuisde daad, maar het was te laat! De begeleider haalde een handle over en uit de gaten spoot een doorzichtige blauwe nevel naar buiten. Eric voelde, hoe het gas hem bedwelmde. Vaag zag hij nog even het grijnzende gezicht van de man, die hem in de val had laten lopen. Toen werd alles zwart voor zijn ogen en verloor hij het bewustzijn.

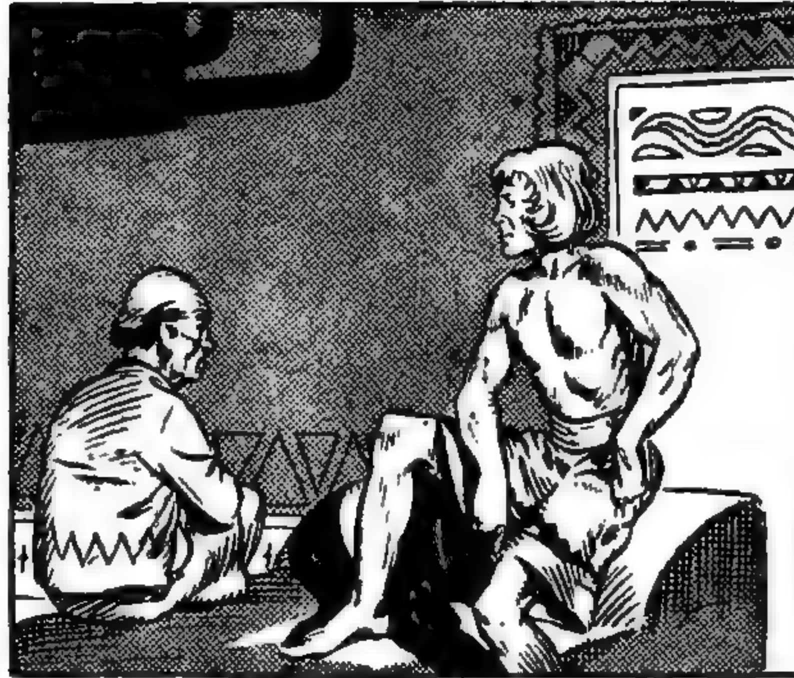

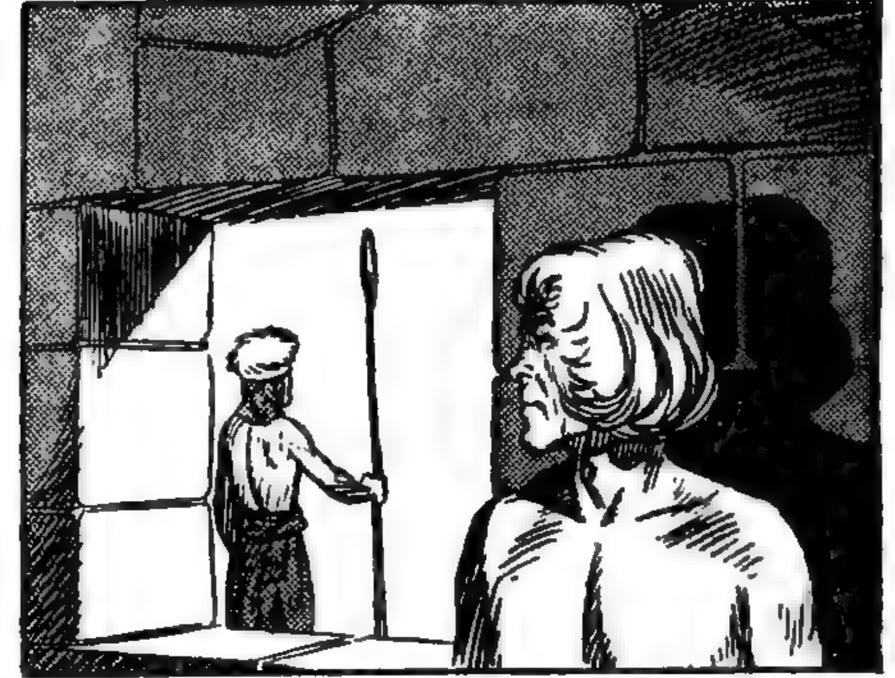

De beide mannen, die Eric naar het vreemde laboratorium gebracht hadden, wachtten nog een ogenblik, doch toen zij zagen dat hun slachtoffer volkomen weerloos was, tilden zij hem voorzichtig op en droegen hem naar een hoek van het vertrek, waar een stenen rustbank stond. Daar legden zij hem op en verlieten toen, zonder nog naar de bewusteloze Eric om te zien, het vertrek. Na enige tijd ging de deur opnieuw open. Een man trad binnen. Men kon het hem aanzien, dat hij geen gewoon soldaat of bediende was. Hij droeg een lang gewaad en een zilveren hoofdband, die kunstig versierd was. Veel later zou Eric vernemen, dat deze man Dokter Brasnoë was. De dokter werd gevolgd door zijn factotum, Gajam, een dwerg van de stam, die Eric buiten de stad ontmoet had. Het tweetal trad nader en Dokter Brasnoë begon de nog steeds bewusteloze Prins nauwkeurig te onderzoeken. Hij gebruikte de wonderlijkste instrumenten, die Eric, indien hij dit alles had kunnen zien, wederom tot verbazing gebracht zouden hebben. De kleine Gajam assisteerde de dokter, doch af en toe wierp hij een medelijdende blik op de weerloze gestalte op de bank. Eindelijk was de dokter klaar met zijn onderzoek. Hij verliet het vertrek, nadat hij Gajam had bevolen, de wacht bij Eric te houden.

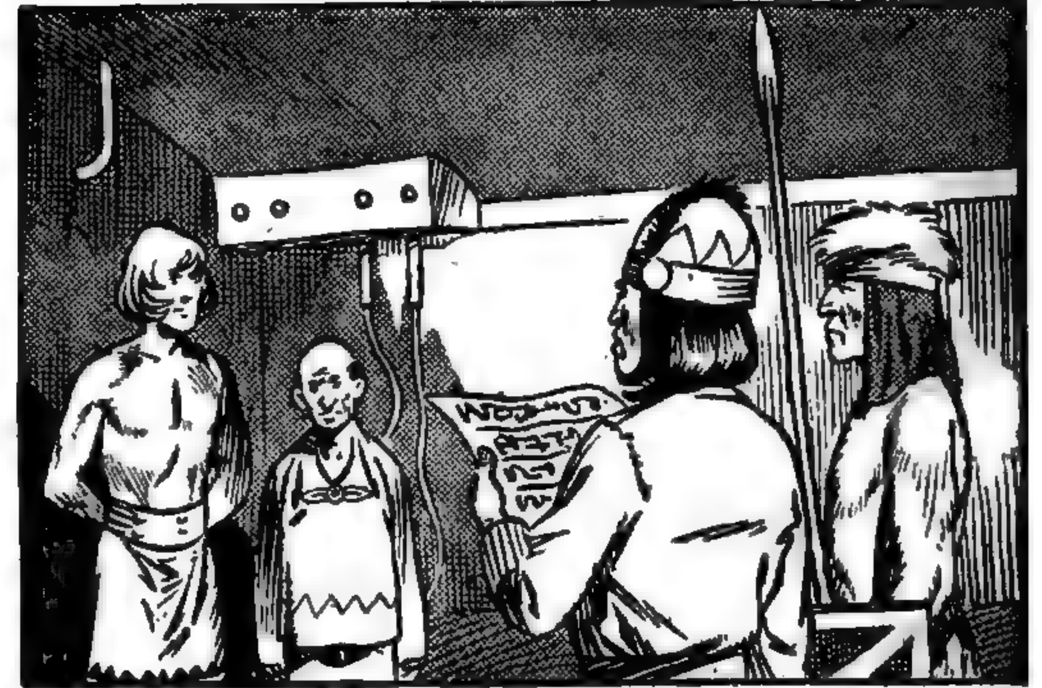

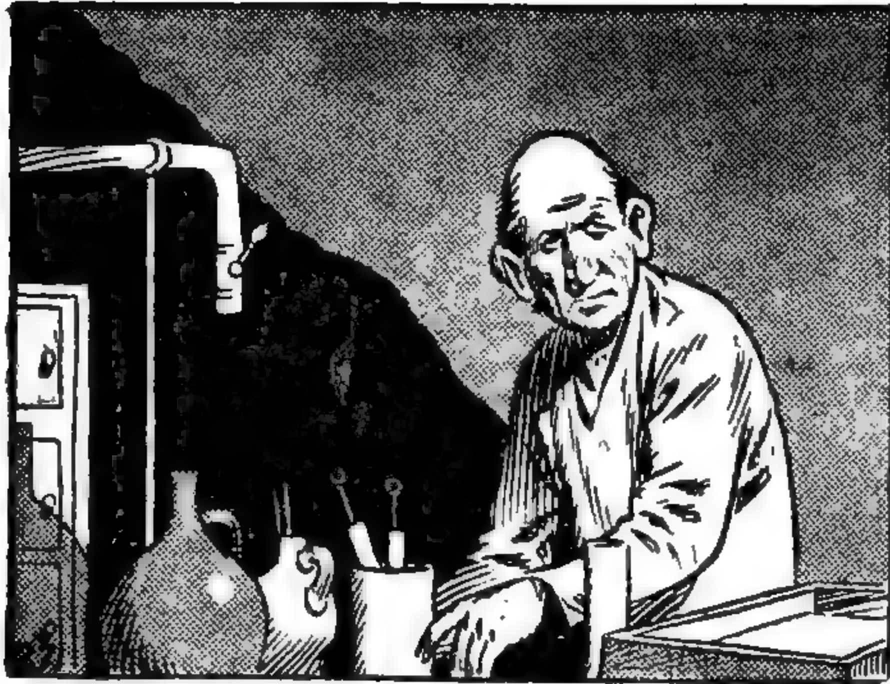
Het duurde geruime tijd voor het bewustzijn bij Eric terugkeerde en de eerste ogenblikken dacht hij dat hij droomde. De aanwezigheid van Gajam bracht hem echter tot de werkelijkheid terug. Plotseling herinnerde hij zich alles weer en een diepe neerslachtigheid maakte zich van hem meester, toen hij besefte, dat hij gevangen werd gehouden. Het viel hem moeilijk in zijn gevangenschap te berusten. Hij werd echter voorkomend behandeld en regelmatig van voedsel voorzien. De dagen vielen hem echter ontzettend lang en alleen de aanwezigheid van Gajam bracht wat afleiding in dit eentonig bestaan. De kleine bewaker ontpopte zich als een vriendelijke man, die begaan was met het lot van de jonge Prins. Hij bracht Eric zelfs de eerste beginselen van de taal van zijn volk bij en na een paar dagen kon Eric hem al vrij goed verstaan. Gajam vertelde hem, dat hij in het Rijk van Atlantis was doorgedrongen, wat nog maar weinig stervelingen voor hem gelukt was. Ook vertelde hij de Prins van het onderzoek door Dokter Brasnoë, dat uit moest maken of hij lichamelijk en geestelijk waardig bevonden zou worden om in Atlantis te mogen blijven. Wanneer dit niet het geval was, zou hij onherroepelijk ter dood worden gebracht. Dat men hem niet direct ter dood had gebracht, had hij uitsluitend te danken aan het feit, dat hij de twee dwergen het leven had gered. Want nog nooit was een vreemdeling, die eenmaal in het land was doorgedrongen, levend daaruit teruggekeerd. Eric vond zijn kansen verre van gunstig en toen de avond viel, besloot hij een poging tot ontvluchten te wagen.

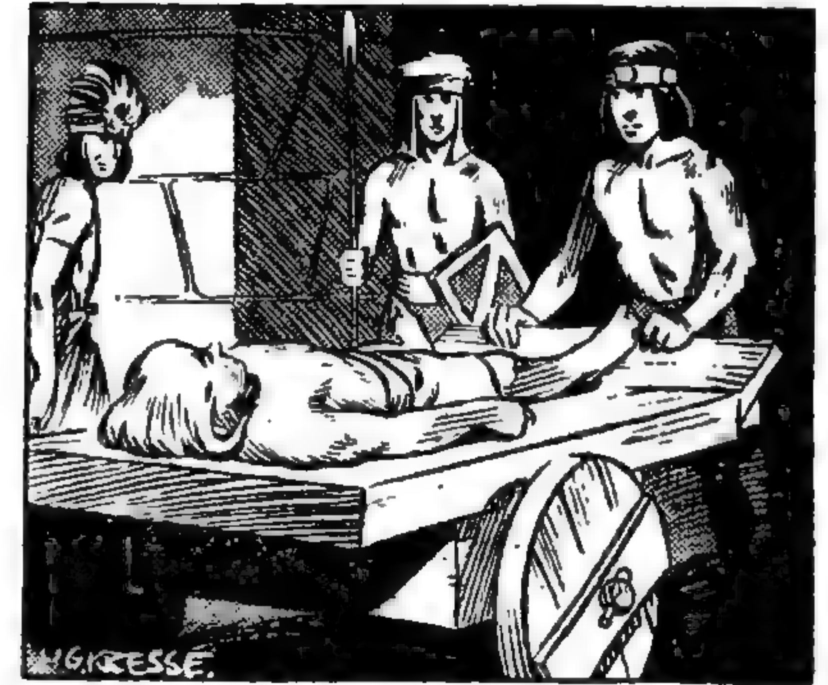

Het was echter alsof de kleine Gajam zijn gedachten geraden had, want deze zeide hem: „Maak u niet ongerust, wat er ook gebeurt, vertrouw op mij. Gij hebt één van mijn broeders uit de klauwen van de beer gered en ik zal niet toelaten, dat u enig leed geschiedt." Hierdoor gerustgesteld, besloot Eric zijn lot aan Gajam toe te vertrouwen en voorlopig zelf niets te ondernemen. Op een morgen ging de deur van het laboratorium open en trad Dokter Brasnoë binnen, gevolgd door enige soldaten en dienaren. Onmiddellijk begreep Eric, dat er thans over zijn lot beslist zou worden en vol spanning wachtte hij af, wat er ging gebeuren. De dokter had een grote rol perkament bij zich, die hij openvouwde en met luide stem begon voor te lezen. Wat Eric niet begreep, maakte Gajam hem duidelijk. Tot zijn grote ontsteltenis vernam Eric, dat het onderzoek naar zijn lichamelijke en geestelijke toestand niet bevredigend was verlopen. Er was een enkele afwijking aan het licht gekomen en hij was niet waardig gekeurd langer in het Rijk van Atlantis te vertoeven. Echter, geen vreemdeling verliet ooit levend dit Rijk! Daar echter Eric twee onderdanen het leven had gered, wachtte hem een genadig lot, een kleine injectie!

Gajam begaf zich naar een hoekje van het vertrek, terwijl Eric bleek, doch vastberaden zijn lot afwachtte. Inmiddels was Gajam druk bezig met het gereedmaken van de vloeistof voor de inspuiting, een werkje, dat heel wat zorg vereiste. Onderwijl keek hij voortdurend naar Eric. Met een langzame beweging mengde hij vloeistoffen, goot ze in kruiken, schudde, mengde opnieuw en hield af en toe een glas vol tegen het licht. Eindelijk was hij gereed en overhandigde de injectiespuit aan Dokter Brasnoë. Op een teken van deze laatste greep een aantal dienaren Eric aan en legden hem op een stenen rustbank. Tot het laatste ogenblik was Eric rustig gebleven, doch toen hij met eigen ogen gezien had, dat Gajam zelf alles voor de inspuiting gereed maakte, ontvlamde in hem een gevoel van woede tegen de dwerg, die zijn woord had gebroken. Als een wanhopige stelde hij zich te weer, doch hij vermocht niets tegen de enorme lichaamskracht van de mannen. Tenslotte moest hij het opgeven. De dokter boog zich over hem heen en plotseling voelde hij een scherpe prik in zijn zijde. Alles werd wazig voor zijn ogen. Flauw hoorde hij nog even het geluid van stemmen. Toen was er niets meer. Bewegingloos lag de blonde reus uitgestrekt op de bank. Nadat er enkele minuten verlopen waren, voelde de dokter de pols en gaf daarna het teken aan zijn dienaren, waarop deze het slappe lichaam van de prins op een platte kar legden en er mee wegreden.

Langzaam opende Eric zijn ogen. Om hem heen heerste een volkomen duisternis. De eerste ogenblikken begreep hij niet, waar hij zich bevond, maar plotseling keerde zijn geheugen terug en met een rilling van afgrijzen herinnerde hij zich alles weer: Atlantis, Dokter Brasnoë, Gajam, de injectie.... Maar dan moest hij dood zijn! Hij trachtte zich te bewegen. Dat lukte! Veel ruimte was er echter niet en plotseling kwam hij tot het ontstellende besef, dat hij natuurlijk in een kist lag en als een wanhopige begon hij te duwen. Wat hij niet verwacht had, gebeurde: het deksel bewoog. In een oogwenk had hij deze zover weggeschoven, dat hij overeind kon gaan zitten en een ogenblik later stond hij naast de kist en keek verwonderd om zich heen. Hij bevond zich in een soort gewelf, dat niet was afgesloten, want door een grote poort viel het daglicht naar binnen. Eric wreef zich verbaasd de ogen uit. Hij was immers ter dood gebracht? Deze ruimte geleek inderdaad veel op een soort graftombe. Het kon geen droom zijn. Daar stond nog de stenen kist, waaruit hij zoeven gestapt was. Maar wat was er dan met hem gebeurd? Zou Gajam....!? Maar hij had toch met zijn eigen ogen gezien, dat de dokter die grote spuit van Gajam aannam, en hij had toch de naald gevoeld. Wat daarna gebeurde herinnerde hij zich niet meer. Aarzelend deed hij een paar stappen naar buiten. Een groot meer strekte zich voor hem uit en het eerste wat hij zag, was 'n bootje. Een eenzame roeier naderde met snelle slagen in zijn richting.

Haastig verschool Eric zich achter de struiken, die ter weerszijden van de poort groeiden. Na al zijn avonturen was hij uiterst wantrouwend geworden en vastbesloten geen enkel risico meer te lopen. Het bootje kwam snel naderbij en landde al spoedig. Uit zijn schuilplaats kon Eric zien, hoe de roeier aan land stapte en regelrecht op de graftempel afliep. Hij scheen een nogal zware vracht bij zich te hebben. Eerst toen de man vlakbij was, herkende Eric de kleine Gajam, het factotum van de dokter. De dwerg droeg een groot pak kleren en stapte opgewekt neuriënd naar de tombe. Toen hij Eric uit het struikgewas zag komen, kwam er een brede grijns op zijn gezicht. „Ha!" riep hij uit. „Ge zijt er dus zelf al uit gekomen, zie ik. Des te beter, verkleed u dan maar vlug!" Natuurlijk deed Eric hem een stortvloed van vragen, doch de dwerg beduidde hem, dat hij zich eerst moest verkleden. Terwijl Eric dit deed, vertelde Gajam, hoe hij de samenstelling van de inspuiting had veranderd, zodat deze slechts een diepe slaap tengevolge had. Onderwijl hulde Eric zich in een lang gewaad en een prachtige hoofddos, die Gajam voor hem had meegebracht, en toen hij klaar was, geleek hij sprekend een der soldaten, die hij op het binnenplein had zien rondlopen. Toen reikte hij Gajam de hand en zei: „Tot dusver heb je me prachtig geholpen. Maar hoe komen we hier nu vandaan?"

Gajam bracht Eric naar de boot en bereidde hem onderwijl voor, dat ze een lange en moeilijke weg voor de boeg hadden en dat alle gevaren nog lang niet geweken waren. Er was één weg om uit Atlantis te ontsnappen, doch eer het zover was, zouden zij nog talloze moeilijkheden hebben te overwinnen. Na alles wat er gebeurd was, had Eric echter een onbegrensd vertrouwen in Gajam gekregen en hij beloofde hem onder alle omstandigheden te zullen volgen. Intussen waren zij aan boord van het ranke vaartuigje gegaan en met snelle slagen pagaaide Gajam naar de andere oever, terwijl Eric voor in de boot stond en vol belangstelling de omgeving opnam. Aan de overkant gekomen, verborg Gajam de boot tussen het riet dat langs de oever groeide en samen gingen zij op weg, een onzekere toekomst tegemoet. Hun weg voerde door een uitgestrekt bos. Het was echter geen wildernis, want hier en daar gingen zij over gebaande wegen. De plantengroei was weelderig en overal hoorde Eric het gefluit van vogels. Zwijgend gingen zij verder, terwijl Eric met welbehagen iets van het voedsel verorberde, waarvoor Gajam gezorgd had. Plotseling echter, bij een bocht van de weg, bleven zij als door de bliksem getroffen staan. Voor hen stonden, van top tot teen gewapend, drie krijgers, die hen dreigend en zwijgend van het hoofd tot de voeten opnamen.

De krijgers kwamen nader en hun hoofdman begon Eric te ondervragen. De jonge Noorman, wiens kennis van de taal slechts zeer gering was, kon hem in het geheel niet verstaan en alleen maar een paar lettergrepen stamelen. Eric's hersens werkten koortsachtig. Hij vroeg zich af hoe zij zich nog in veiligheid konden brengen. Hij wilde onder géén voorwaarde weer teruggebracht worden naar het laboratorium, daar zo iets ditmaal zeker de dood voor hem zou betekenen en niet alleen voor hem, ook zijn jonge vriend zou zeker hetzelfde lot ondergaan. Toen beproefde de kleine man of hij de situatie kon redden. Hij begon een lang verhaal, waarin hij hun aanwezigheid in het woud trachtte te verklaren, een en ander met de bedoeling, tijd te winnen. Hij bleef aan één stuk doorpraten. Maar hoe langer hij praatte, hoe meer argwaan de krijgers begonnen te krijgen. Eindelijk onderbrak de hoofdman hem ruw en vroeg nu de waarheid te spreken. Nu begon de toestand er erg gevaarlijk voor hem uit te zien! Op dat ogenblik noemde de kleine man de naam van dokter Brasnoë en begon uit te leggen, dat zij voor hem een geheime zending vervulden. Dit had enige uitwerking. De krijgers begonnen onder elkaar te beraadslagen en voor een ogenblik leek het erop, dat de twee vluchtelingen vrijuit zouden kunnen gaan. Maar geheel onverwachts greep de hoofdman naar Eric's hoofddeksel en rukte dit af. Toen hij Eric's goudblonde haar zag, schreeuwde hij het uit van woedde. Zij waren bedrogen! Niemand in Atlantis was ooit blond geweest! Kans om te praten was nu voorbij. De enige mogelijkheid lag in vlug handelen!

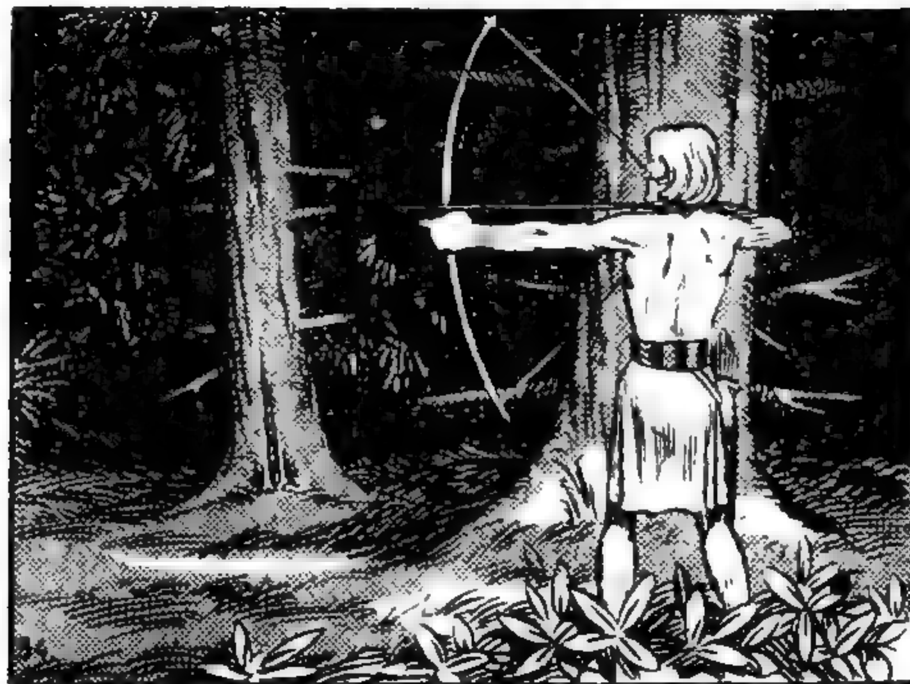
Eric aarzelde echter geen ogenblik. Zijn arm schoot uit en hij gaf de dichtstbijzijnde krijger een verschrikkelijke slag, welke hem voor een hele tijd onschadelijk maakte. De kansen waren ongelijk. Eric had alleen zijn vuisten om zich te verdedigen, terwijl de krijgers gewapend waren met speren. Nu deed de hoofdman een uitval naar hem, maar Eric liet zich op de knieën vallen en met een snelle greep om de knieën van zijn aanvaller liet hij deze op de grond smakken. Bijna op hetzelfde ogenblik sprong hij boven op hem. En er volgde nu een wilde worsteling. De aanvoerder was echter een sterke kerel en bovendien wist hij, dat hij voor zijn leven vocht. Maar Eric deed dat ook en zij rolden om en om, tot Eric eindelijk het lichaam van de krijger voelde verslappen in zijn greep. Intussen was de kleine man, die wel wist dat hij tegen de grote krijgers niet opgewassen was, in het kreupelhout gevlucht en volgde vandaar met kloppend hart de strijd. Plotseling schreeuwde hij het uit van angst, want een nieuw gevaar dreigde Eric. De laatste krijger naderde hem van achteren, vast besloten deze blonde reus te doden. Zijn speer was opgeheven en hij stond op het punt toe te stoten.

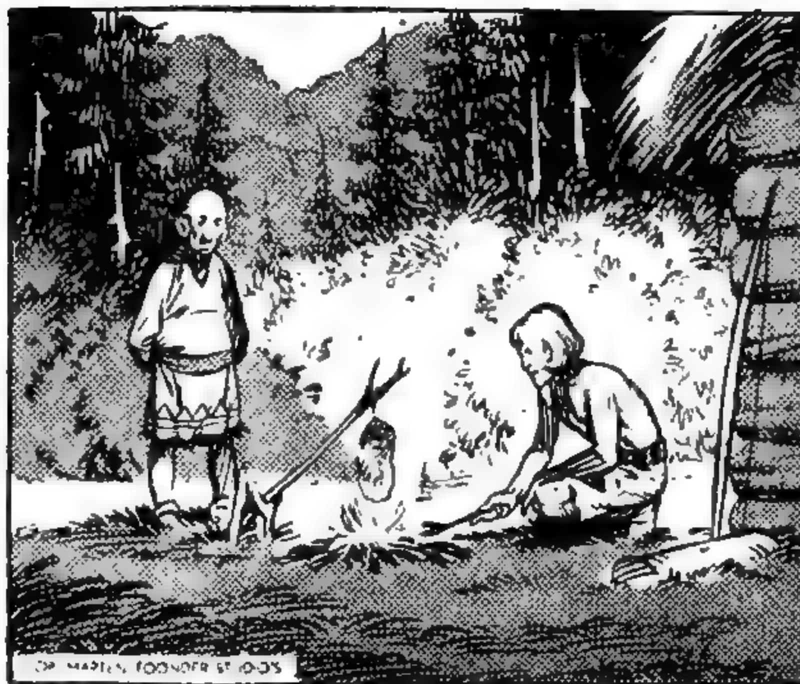

De kleine man wist niet wat hij doen moest! Hij kon Eric toch niet zo voor zijn ogen laten doden? Wat kon het arme kleine wezen doen om hem te redden? Hij keek wanhopig om zich heen en toen viel zijn blik op een groot stuk hout! Hij raapte het op en wierp het met alle kracht die in hem was naar de krijger, die aan het hoofd getroffen werd en neerstortte! Zij hadden de overwinning behaald. Twee van de soldaten lagen daar bewusteloos; de derde was in het kreupelhout gevlucht en voor het ogenblik waren zij weer vrij. Zij haastten zich weg van de noodlottige plek om een schuilplaats te zoeken in het woud. Uren achtereen liepen ze door de wildernis en beraadslaagden wat hen nu te doen stond. De kleine man kon niet terug gaan naar de stad. De soldaten hadden hem herkend, zodat hij onmiddellijk gevangen zou worden wanneer ze hem daar zagen. En voor Eric zou het ook te gevaarlijk zijn, na zo'n korte tijd weer te verschijnen. Daartegenover stond, dat ze niet in de wouden konden verblijven zonder een dak boven het hoofd. Tegen zonsondergang kwamen ze bij een eenzame hut, die verlaten scheen te zijn.

Toen zij ontdekten dat het een verlaten jagershut was, besloten zij hier te blijven voor de komende dagen. Eric had de boog en de pijlen van een der krijgers meegenomen en hiermee ging hij nu op jacht om te trachten enig voedsel voor hen beiden te verkrijgen. Daarna richtten zij zich zo goed mogelijk in en gedurende de dagen van wachten, die volgden, onderwees de kleine man Eric in de taal van Atlantis. Het duurde niet lang of Eric begon de taal al aardig te kennen. Toen hij zeker was, dat Eric het goed zou begrijpen, vertelde de kleine man een vreemd verhaal, waarin Eric zeer veel belang ging stellen. Het ging over een geheimzinnige steen van Atlantis. Hij werd bewaakt in een grote tempel, waar een vrouw aan het hoofd stond. Niemand had hem ooit gezien en diegenen, die getracht hadden er een blik op te werpen, waren zonder uitzondering omgekomen. Vele verschrikkelijke verhalen deden de ronde over de steen, maar één ding was zeker, de geheimzinnige steen bezat een zeldzame en geheimzinnige kracht. Men zegde, dat de steen in staat was wagens en andere voertuigen in beweging te brengen, machines te laten lopen, de zieken te genezen, maar ook, wanneer hij op de verkeerde manier werd gebruikt, ieder levend wezen binnen een groot gebied te doden! vertelde de kleine man. En hij vervolgde: Zo kan hij een verschrikkelijk wapen zijn, maar ook, wat zou moeten, een zegen worden in de handen van hem, die weet hoe hij er mee om moet gaan.

Eric was zo nieuwsgierig geworden naar De steen van Atlantis, dat hij besloot terug te gaan naar de stad en te trachten er meer van te weten te komen. Daar alle waarschuwingen en smeekbeden van de kleine man hem niet vermochten tegen te houden, besloot deze tenslotte Eric zo goed mogelijk te helpen. Om te beginnen was het nodig Eric's uiterlijk te veranderen, zodat hij niet herkend zou worden. Hij kon natuurlijk niet met zijn blonde haar de stad binnen gaan, want dan zou hij ogenblikkelijk herkend worden. Nu kende de kleine man een vloeistof om haar te kleuren en daarmee behandelde hij nu Eric's hoofd, totdat zijn haar eindelijk glanzend diep zwart was. Toen het zover was, was Eric een heel ander mens geworden en door zijn kennis van de taal zou niemand denken dat hij een vreemdeling was. Nog enkele dagen bleven zij in de hut. De kleine man vertelde Eric alles wat hij moest weten en op een mooie ochtend trok Eric opnieuw zijn krijgers-uitrusting aan, zette het hoofddeksel met de felgekleurde veren op en in gezelschap van de dwerg ging hij op reis naar de stad van Atlantis.

ERIC DE NOORMAN

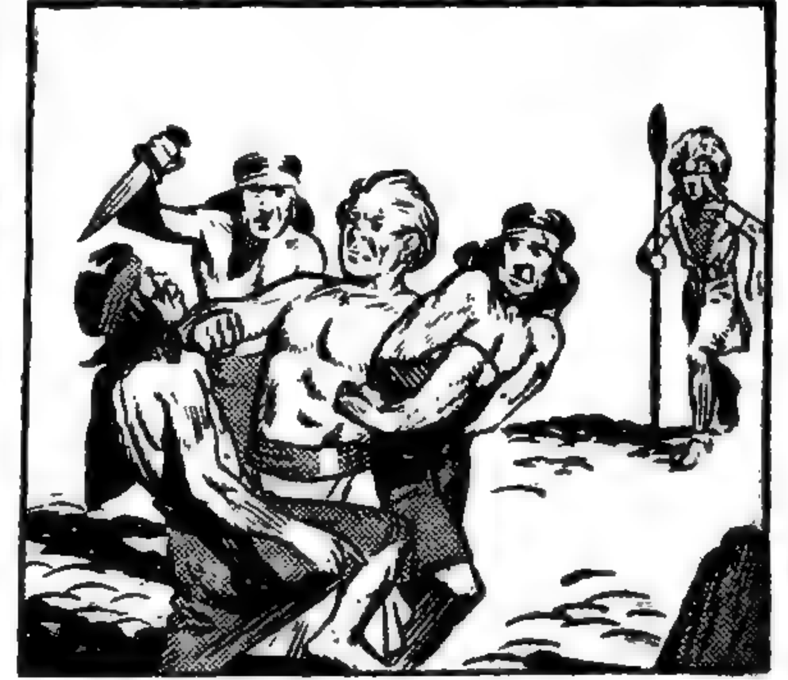

Nadat zij verscheidene uren hadden gelopen, werd het woud wat dunner en zagen zij in de vallei de stad opdoemen, waaruit Eric destijds ontsnapt was. De hoge, indrukwekkende, witte gebouwen schitterden in het zonlicht en terwijl Eric dit alles een ogenblik gadesloeg, vroeg hij zich af wat voor avonturen hem daar wel zouden wachten. Zijn gedachten gingen naar de steen van Atlantis, en de grote macht die hij zou hebben wanneer het hem mocht gelukken die in zijn bezit te krijgen. De kleine man besloot voorlopig in het woud te blijven. Hij hield er niet van zijn leven te wagen en Eric's plannen leken hem al zeer gevaarlijk. Zij namen dus afscheid van elkaar. Eric bedankte de kleine man voor alles wat hij voor hem gedaan had. Voor de wijze waarop hij tot tweemaal toe zijn leven had gered en voor al zijn zorgen en raadgevingen. Toen verliet hij zijn vriend en ging alleen op weg naar Atlantis! Eric's hart klopte toen hij de grote poort naderde. Maar niemand hield hem tegen en zonder opgemerkt te worden kwam hij in de stad. Alle mogelijke mensen gingen hem voorbij, maar niemand toonde ongewone belangstelling. Eenmaal ontmoette hij twee krijgers, maar ook zij gingen hem voorbij zonder een woord te zeggen. Hij begon zich zekerder te voelen en opgewekter vervolgde hij zijn weg.

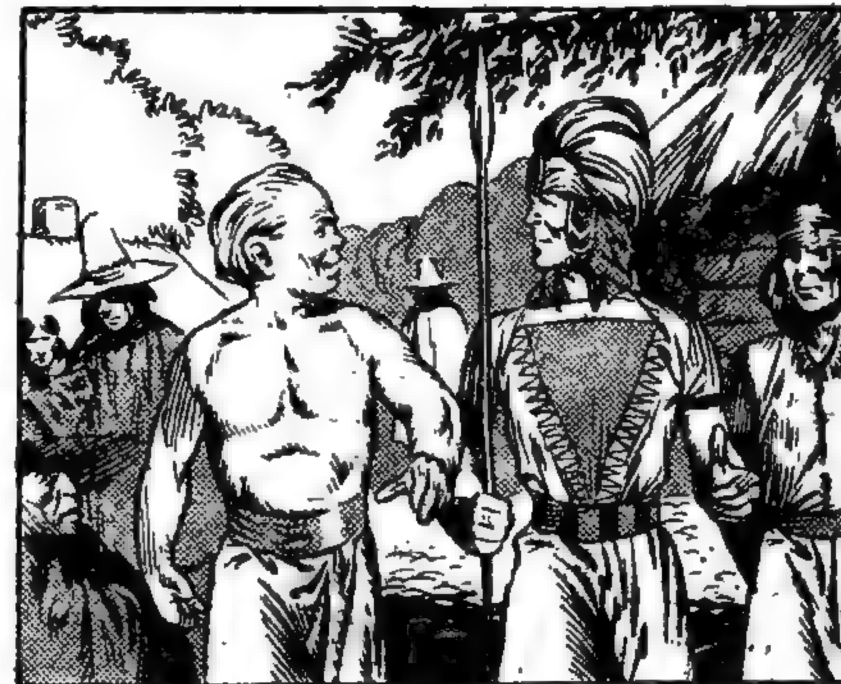

Na een poosje kwam Eric bij de haven. Hij was daar met opzet heengegaan, uitgaande van de veronderstelling, dat men bij een haven altijd alle mogelijke mensen ontmoet en het dus de beste plek was om meer over de kostbare steen te horen. Hij was van plan zijn oren en ogen goed de kost te geven, zodat niets hem zou ontgaan. Overal was een drukte van belang. Schepen werden geladen en gelost en terwijl Eric rustig doorliep bemerkte hij, dat hij, dank zij de lessen van zijn vriend, de gesprekken, die hier en daar gevoerd werden, gemakkelijk kon volgen. Terwijl hij een ogenblik belangstellend keek naar de werkzaamheden om zich heen, hoorde hij plotseling een doordringende kreet, die van ergens dichtbij scheen te komen. Zo vlug hij kon rende Eric in de richting vanwaar de kreten waren gekomen en al spoedig zag hij de oorzaak. Op de kade, dicht aan de waterkant, hadden drie verdacht uitziende personen een kleine man aangevallen, die zich moedig verdedigde. Ogenblikkelijk zag Eric, dat de man niet de minste kans had tegen de drie bandieten. Een van hen viel hem zelfs met een mes aan.

ERIC DE NOORMAN

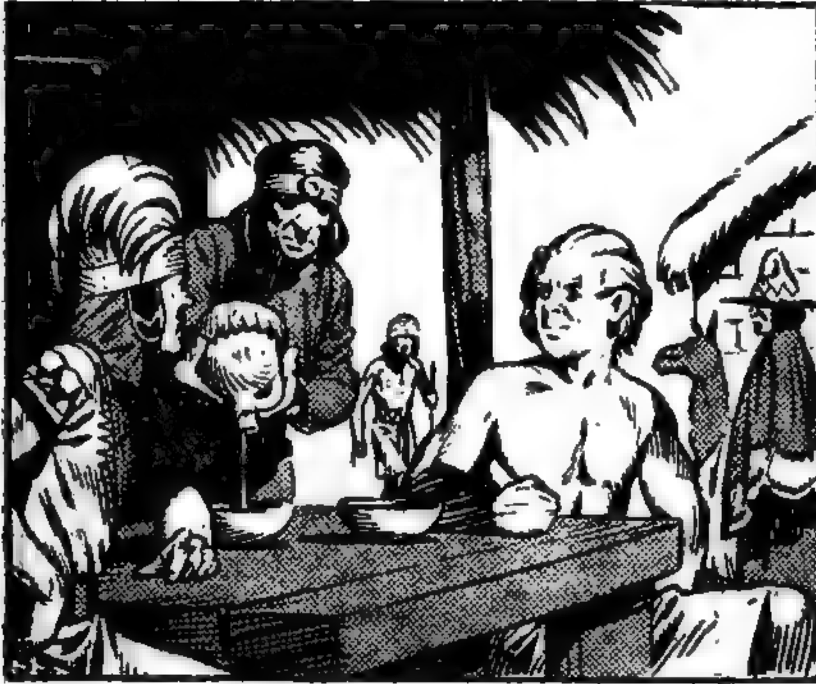

Zonder een seconde te aarzelen en alles vergetend, sprong Eric de man als een tijger op de rug. Op het laatste nippertje kon hij 's mans arm grijpen en omdraaien. De bandiet gilde van pijn en het mes viel kletterend op de grond. Nu begonnen de kansen te keren voor de aangevallen man. De boeven hadden echter niet veel moed. Toen Eric een van de kerels hard op het oog trof, lieten zij hun slachtoffer los en zetten het op een lopen en verdwenen in verschillende richtingen. Hun messen lieten zij achter als een trophee voor de jonge Noorman.

Een ogenblik dacht Eric erover hen te achtervolgen, maar hij zag de dwaasheid daarvan in en gaf het plan op. Hij draaide zich om naar het slachtoffer, dat intussen opgestaan was. Vol bewondering dankte deze Eric voor de wijze waarop hij hem het leven gered had. Tot Eric's grote verwondering hoorde hij, dat de man een landgenoot van hem was. Zij liepen samen verder en de man vertelde hem, dat zijn naam Olaf was en dat hij hier op een grote galei diende, die in de haven lag. Hij moest toezicht houden op de roeiers.

Olaf stelde voor om ergens iets te gaan drinken en toen ze in de schaduw genoten van een koele, smakelijke drank, vertelde Olaf Eric zijn geschiedenis. Hij was van Egypte gekomen en had met de galei een lange en avontuurlijke reis achter de rug. Hierover vertelde hij Eric op onderhoudende wijze. Plotseling fluisterde de vreemdeling, tot Eric's grote verwondering: „Hebt ge ooit gehoord van de Steen van Atlantis?" Instinctief voelde Eric, dat het veiliger was zijn bekendheid met de geschiedenis van de steen te verzwijgen, toen vertelde Olaf hem dezelfde geschiedenis, die de kleine man hem reeds eerder gedaan had. Maar hij voegde er iets aan toe, dat Eric zéér veel belang inboezemde. Olaf vertrouwde hem toe, dat zijn meester met de galei naar deze haven was gekomen om te onderzoeken wat er waar was van dit verhaal. En mocht het verhaal waar zijn, dan wilde hij trachten de steen te bemachtigen. Hij bekeek Eric nog eens van top tot teen en zei: „Ik geloof, dat gij juist de man zijt, die mijn meester zou kunnen gebruiken. Ge zijt sterk en voor zover ik het kan beoordelen, ook een moedige kerel. Waarom zoudt ge niet met me meegaan naar ons schip, dan zal ik u aan mijn meester voorstellen. Het is een goede man en wanneer u bij hem in de smaak valt en hij u kan gebruiken, wacht u een goede tijd. Vanzelfsprekend nam Eric het aanbod gretig aan en samen vertrokken zij naar de galei.

Al spoedig waren Eric en Olaf bij de galei en stapten aan boord. De zeeman bracht Eric naar het achterdek en verzocht hem een grote hut binnen te gaan. Eric was intussen zeer nieuwsgierig geworden. Onderweg had hij zijn metgezel allerlei vragen gesteld, maar deze had daarop slechts ontwijkende antwoorden gegeven. „Wacht maar af, je zult het spoedig weten" — was het enige wat hij zei! Eric trad de hut binnen. Het was een grote ruimte, slechts spaarzaam verlicht door enkele patrijspoorten. De muren waren bedekt met huiden en een soort vlaggen, waarin vreemde patronen geweven waren. Aan het eind van het vertrek bevond zich een troon, die deed denken aan een sofa. Op de sofa zat een man met een scherp gelaat. Het merkwaardige aan hem was, dat hij over zijn opperkleed een luipaardhuid droeg. Een neger wuifde hem koelte toe. Met gedempte stem deelde Olaf Eric mede, dat dit Kirasso, zijn meester, was. Daarna wendde hij zich tot de man op de troon en vertelde wat hij van Eric wist en hoe zij elkaar ontmoet hadden. Eric staarde intussen naar het gebruinde gelaat van Kirasso en weerstond de felle, grijze ogen, die hem van top tot teen monsterden. Toen Olaf klaar was viel er een drukkende stilte. Eindelijk verscheen er langzaam een glimlach op het gelaat van Kirasso en met een enkel gebaar beduidde hij Eric, dat hij plaats kon nemen.

Kirasso begon nu een waar kruisverhoor. Hoewel Eric dit niet erg beviel, liet hij niets merken. Hij was uiterst voorzichtig met zijn antwoorden. Het uiterlijk van Kirasso deed de jonge Noorman voorzichtig zijn, hij wist bijna zeker dat men deze man niet kon vertrouwen. Toen Kirasso voldoende van Eric wist, vertelde hij hem, dat Egypte in het bezit wilde komen van de Steen van Atlantis en dat hij, Kirasso, was uitgezonden om deze schat in handen te krijgen. Hij stelde Eric nu voor in zijn dienst te treden. Hij zou belangrijke diensten kunnen doen, omdat hij de taal en de gewoonten van het volk van Atlantis kende. Hij kon, zonder opgemerkt te worden, overal komen. De Egyptenaar voorspelde hem grote eer en rijkdom in Egypte wanneer de opdracht gelukte. De eerste stappen waren reeds gedaan om de steen in bezit te krijgen, voegde hij er aan toe en zag Eric vragend aan. Eric lokte deze zaak weinig aan en hij vroeg enige tijd uitstel. Hij deelde Kirasso mede, dat het hem een zeer gevaarlijke onderneming leek en dat hij het aanbod enige dagen in beraad wilde houden. Kirasso stemde hierin toe en zeer vriendschappelijk namen ze afscheid. Eric ging van boord en begaf zich weer naar de stad. Hij slenterde nog wat rond en probeerde of hij hier of daar nog iets op kon vangen over de Steen van Atlantis. Hij hoorde echter niets en eindelijk besloot hij een onderdak voor de nacht te gaan zoeken.

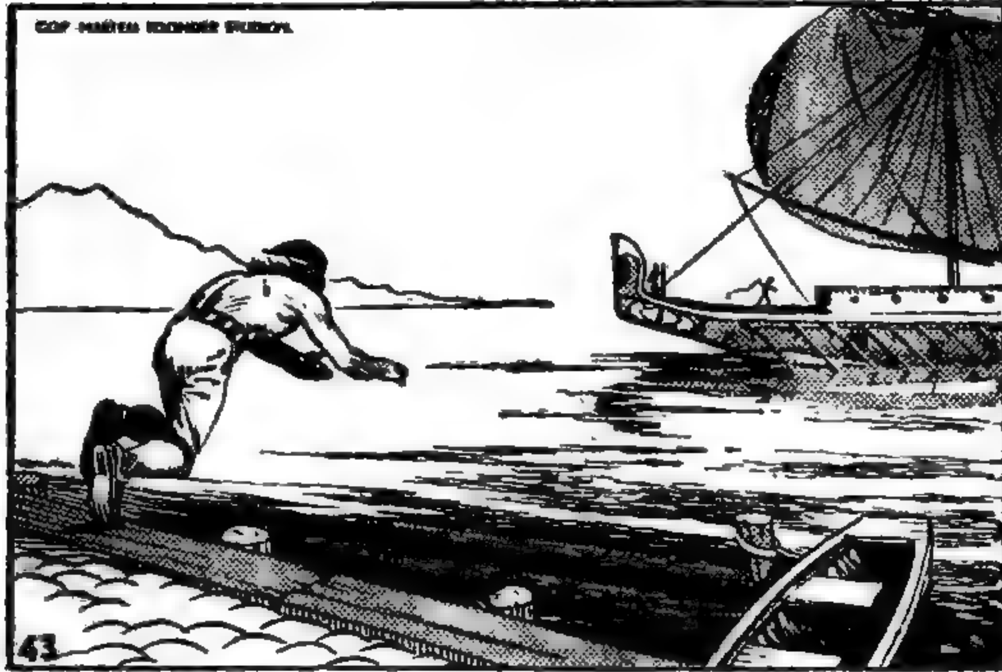
ERIC DE NOORMAN

In een klein logement kreeg Eric een vertrek en een rustbed. Het duurde geruime tijd, voor hij de slaap kon vatten. Hij peinsde over de vreemde en netelige situatie waarin hij zich bevond en trachtte een uitweg te vinden. Hij was ervan overtuigd, dat de Egyptenaar een bittere vijand zou worden, wanneer hij zijn medewerking weigerde. Maar kon hij anders doen? Eindelijk viel hij in slaap. Maar reeds zéér vroeg de volgende ochtend werd hij gewekt door een luid geschreeuw onder zijn raam. Met één sprong stond hij naast zijn bed en snelde naar het raam om te zien wat er gaande was. Hij zag een grote menigte op straat. Juist werd door een gerechtsdienaar omgeroepen, dat de vrouw, die toezicht hield op de steen, geschaakt was en dat alle maatregelen genomen waren om de misdadigers in handen te krijgen. Reeds waren de soldaten gewaarschuwd, dat de poorten gesloten zouden worden. Onmiddellijk ging Eric de straat op. Overal bespraken de mensen opgewonden het nieuws en al spoedig had Eric uit de gesprekken opgemaakt, dat de regeerders van de stad een grote jacht op vreemdelingen wilden houden, omdat zij aannamen, dat zij voor dit misdrijf verantwoordelijk waren. Eric durfde niet in de stad te blijven en begaf zich snel naar de galei. Op de kade aangekomen, zag hij echter, dat het schip de zeilen had gehesen en de haven verliet.

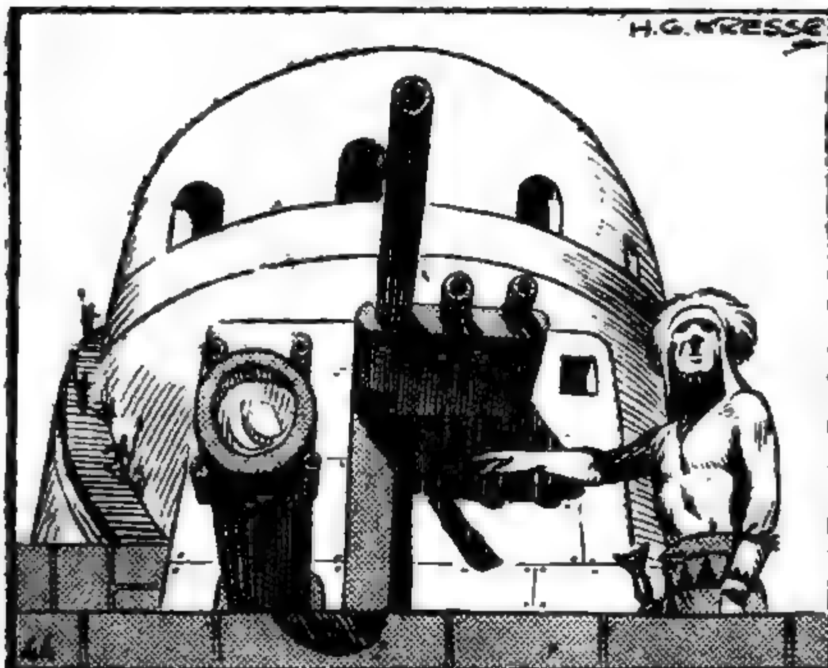

Eric zette het op een lopen. Hij wilde trachten het schip op de pier nog in te halen. Maar toen hij het eind van de pier had bereikt, was het schip reeds voorbij. Een ogenblik stond Eric daar en oogde de galei na, die met toenemende snelheid wegvoer. Hier blijven was onmogelijk. Dat werd veel te gevaarlijk. Ieder ogenblik kon hij als vreemdeling ontdekt worden. Dus nam hij een kloek besluit, sprong in zee en zwom het schip achterna. Hoewel er een sterke stroom stond, kon Eric, die een goed zwemmer was, met iedere slag de afstand tussen hem en het schip verminderen. Aan boord had men hem opgemerkt en, toen hij dichterbij kwam, ook herkend. Spoedig had hij hen nu bereikt en werd aan boord gehesen! Kirasso heette hem vriendelijk welkom en deelde hem mede, dat hij het onder deze omstandigheden verstandiger had geacht te vertrekken en een andere haven op te zoeken. Zodra alles weer rustig was, konden zij dan teruggaan. Juist toen Kirasso voornemens was naar zijn hut te gaan, ontdekte hij, dat de uitkijkpost op de stadswallen hun vertrek had opgemerkt.

ERIC DE NOORMAN

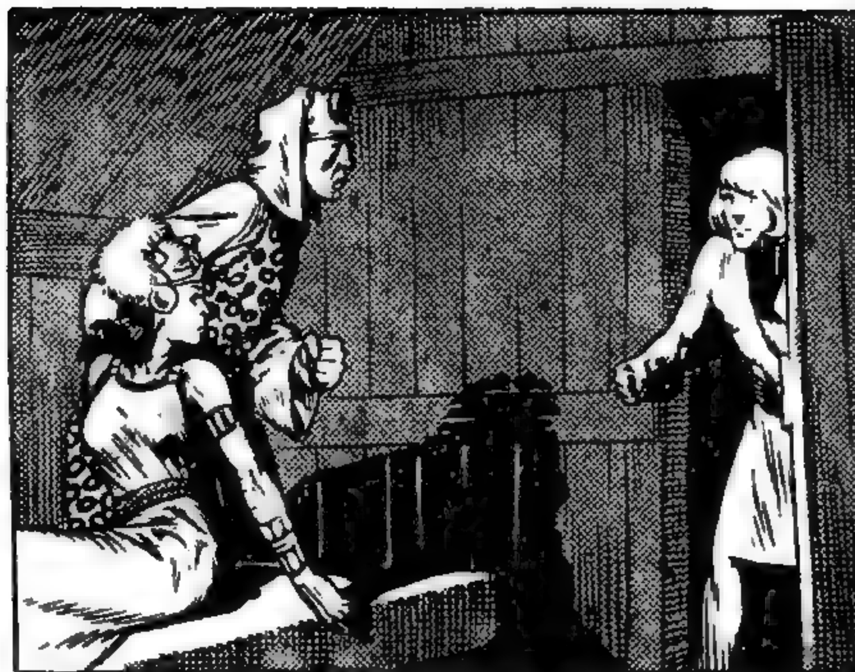

De uitkijkpost maakte onmiddellijk alarm, hij sloeg wild op een grote trom en overal ontstond beweging. Kirasso en Eric zagen mensen langs de kade rennen en grote kanonnen werden langzaam in hun richting gedraaid. De Egyptenaar lachte en beweerde dat ze reeds te ver weg waren en niets meer te vrezen hadden. Hij ging zijn hut binnen en Eric bleef alleen. Hij ging de Egyptenaar hoe langer hoe meer wantrouwen. De toestand was zeer onaangenaam en Eric begreep niet waarom de galei eigenlijk weggevaren was. Wanneer een man als Kirasso niets op zijn geweten had, behoefde hij een onderzoek niet te vrezen. Er moest iets zijn aan boord van dit schip, dat niet door de mannen van Atlantis gezien mocht worden. Eric besloot eens op onderzoek uit te gaan. Hij ging naar beneden en zocht zijn weg naar de ruimen, die hij aan een onderzoek wilde onderwerpen om zo te trachten een verklaring te vinden voor het vreemde gedrag van Kirasso. Het was tamelijk donker in de grote ruimen en het stond er vol met kisten en vaten. Plotseling stond Eric stil en luisterde aandachtig. Hij dacht stemmen te horen!

Eric vergiste zich niet: Hij hoorde iemand spreken! Voorzichtig sloop hij nader en na enig zoeken vond hij een deur. Eric bleef doodstil staan en luisterde scherp. Het was mogelijk het gesprek, dat in het vertrek gevoerd werd, te volgen. Er sprak een man en de stem was nu ook te herkennen, het was de stem van Kirasso! Hij klonk dreigend. „Drijf mij niet tot het uiterste! Ik heb andere middelen om je te laten spreken!" Op dit ogenblik hoorde Eric een vrouw gillen en zonder zich te bedenken zette hij zijn schouders tegen de deur, waarop deze krakend open vloog. Hij bleef op de drempel staan en overzag de hut.

Op een rustbank midden in het vertrek zat een jonge vrouw en Eric merkte op, dat zij zeer schoon was. Kirasso stond over haar heengebogen en hield haar polsen in een ijzeren greep. Toen hij Eric in de deuropening zag staan, liet hij haar echter los en wendde zich woedend tot hem. „Hoe kom je hier? Wat zoek jij, spion!" Zijn stem klonk hees van opwinding. Eric gaf geen antwoord, maar keek naar de vrouw, die haastig was opgestaan en hen nu uit een hoek der kamer gadesloeg. Eric begreep, dat zij de bewaakster van de Atlantis-tempel moest zijn, die door Kirasso en zijn mannen was ontvoerd en het was hem nu ook duidelijk, waarom de galei de haven zo haastig had verlaten.

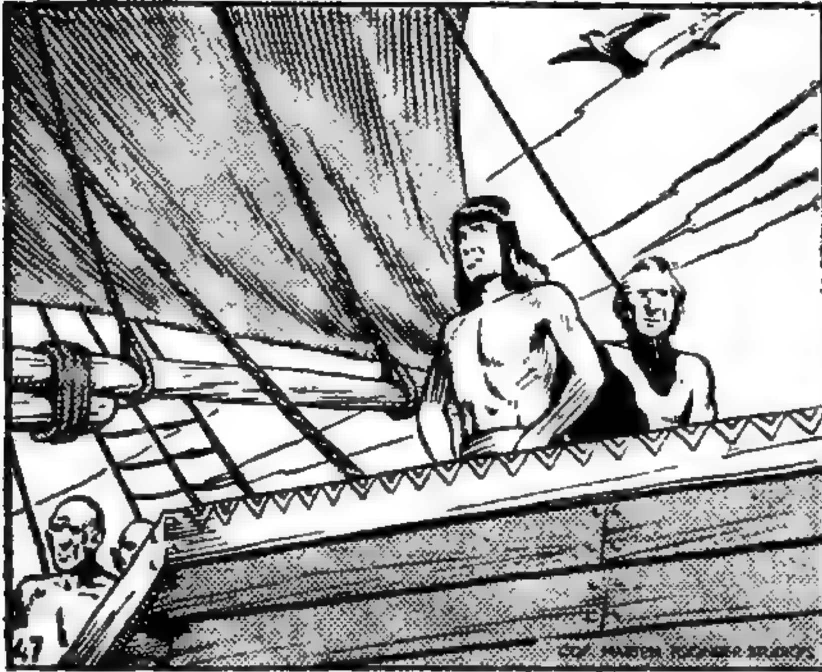
ERIC DE NOORMAN

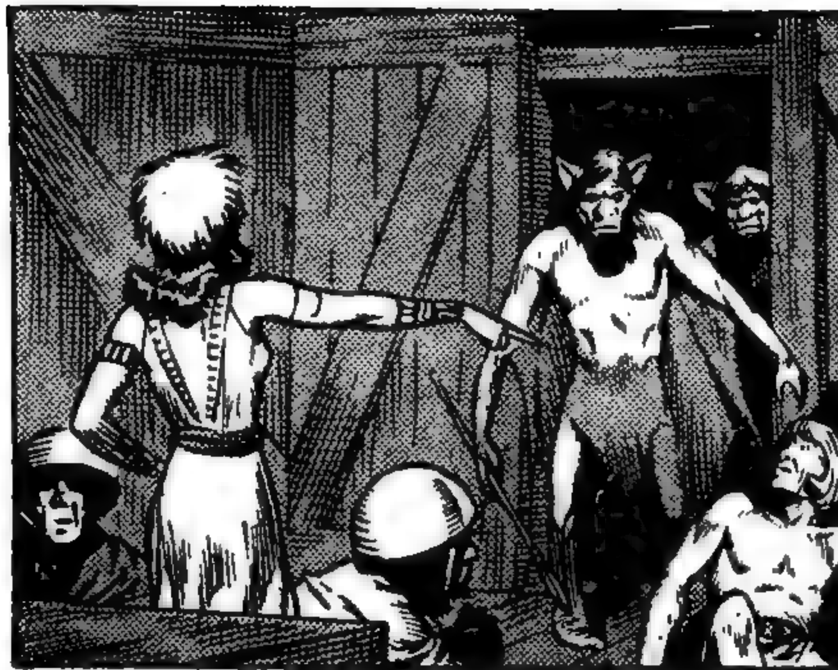
Juist wilde Eric Kirasso antwoord geven, toen deze hem met een lange dolk aanviel. De verwoede aanval kwam zo onverwacht en hevig, dat Eric even weifelde en de stoot alleen ontweek. Maar toen herstelde hij zich, sloeg Kirasso het wapen uit de hand en drong hem terug tegen de muur. Het viel Eric op, dat Kirasso buitengewoon sterk was, zodat hij zeker al zijn kracht nodig zou hebben om hem te overwinnen. De vrouw volgde uit haar hoek de strijd in ademloze spanning. Kirasso trachtte de dolk weer op te rapen, maar Eric verhinderde dat en schopte hem weg. Het kwam nu dus alleen op hun lichaamskracht aan. Een vreselijke worsteling volgde, maar juist toen Eric in een gunstige positie kwam, verschenen enige gewapende mannen uit Kirasso's gevolg! Terwijl beneden de worsteling op leven en dood voortduurde, staarde de uitkijk naar de verdwijnende kust. Plotseling ontwaarde hij een vreemd licht. Hij wreef zijn ogen uit en vroeg zich af wat dat kon zijn. Daar hij er geen verklaring voor kon vinden, ging hij naar de voorplecht om er een paar kameraden op te wijzen.

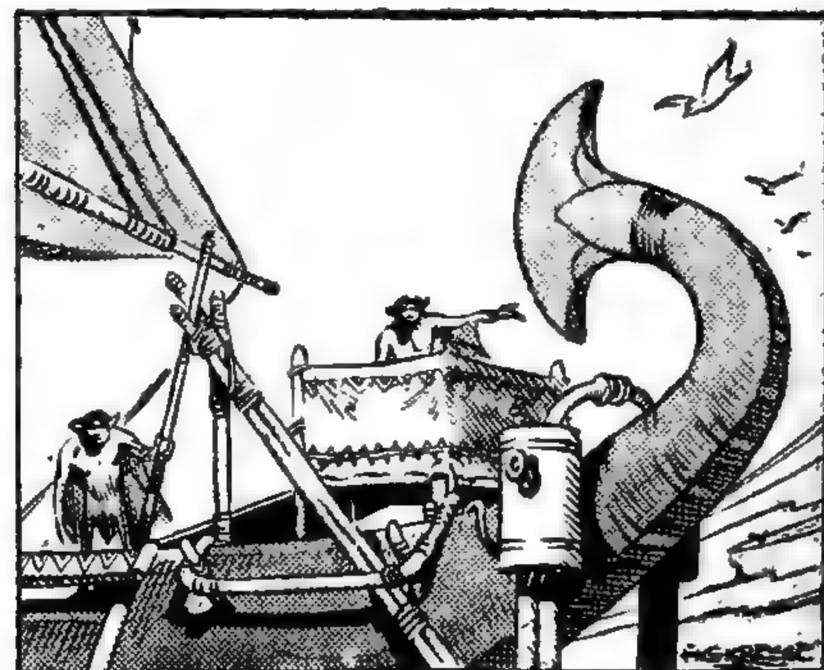

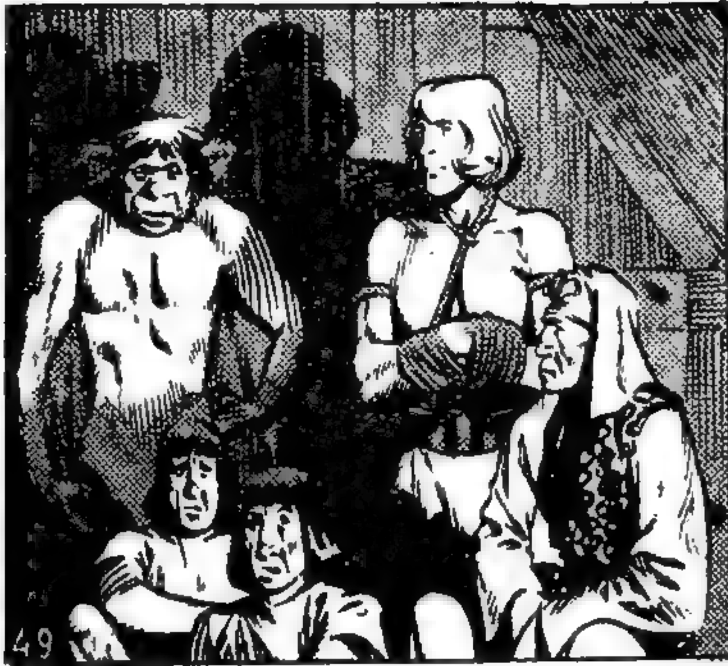
De mannen staarden naar het geheimzinnige licht, dat vreemd blauwachtig straalde en snel nader kwam, recht op het schip af. Zij wisten niet wat ze ervan moesten denken. Het onheilspellende van dit licht maakte hen ongerust. Al spoedig was het licht zo dicht bij, dat het recht op het schip viel. Zij hoorden een vreemd ratelend geluid en zagen een groot aantal vliegende wezens naderen. Intussen vocht Eric beneden voor zijn leven, want door de komst van de twee krijgers, die Kirasso te hulp snelden, waren de kansen plotseling gekeerd en de strijd ongelijk geworden. De vijand stond op het punt de jonge Noorman te overmeesteren, toen ook zij plotseling het vreemde, ratelende geluid hoorden. Op hetzelfde ogenblik werden zij door een geheimzinnige kracht tegen de grond geworpen. Alleen de jonge vrouw stond nog rechtop. Een zegevierende glimlach was op haar gelaat verschenen. Intussen gebeurde boven hetzelfde. Alle mannen waren door de onzichtbare kracht tegen het dek geslingerd en verstijfd van schrik zagen zij de monsterachtige wezens neerkomen. In enkele ogenblikken zwermde er een menigte over het dek. De bemanning kon slechts machteloos en vol afgrijzen toezien. Zij waren niet in staat zich bewegen.

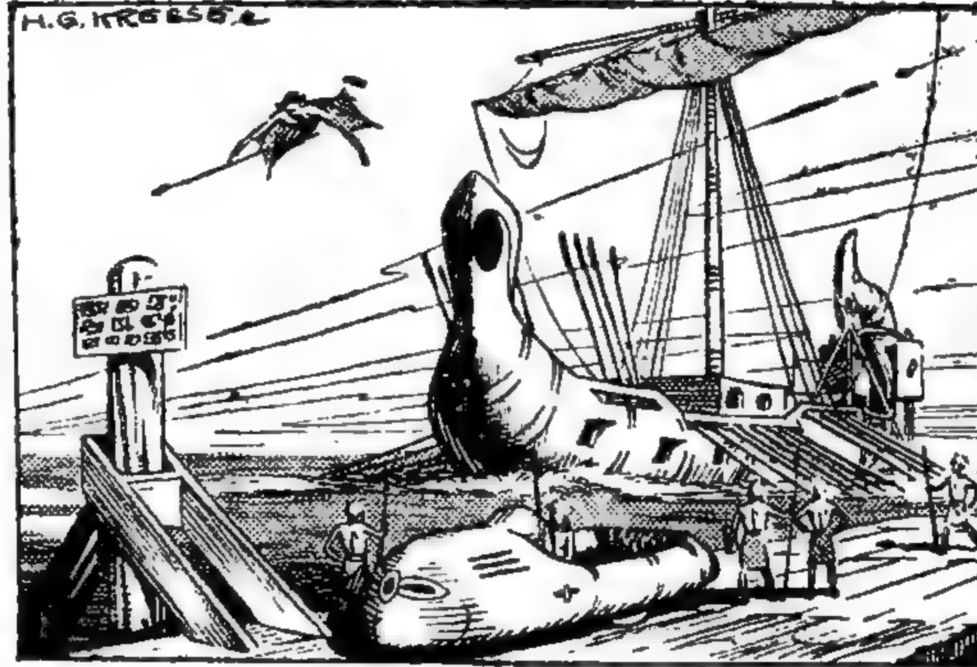

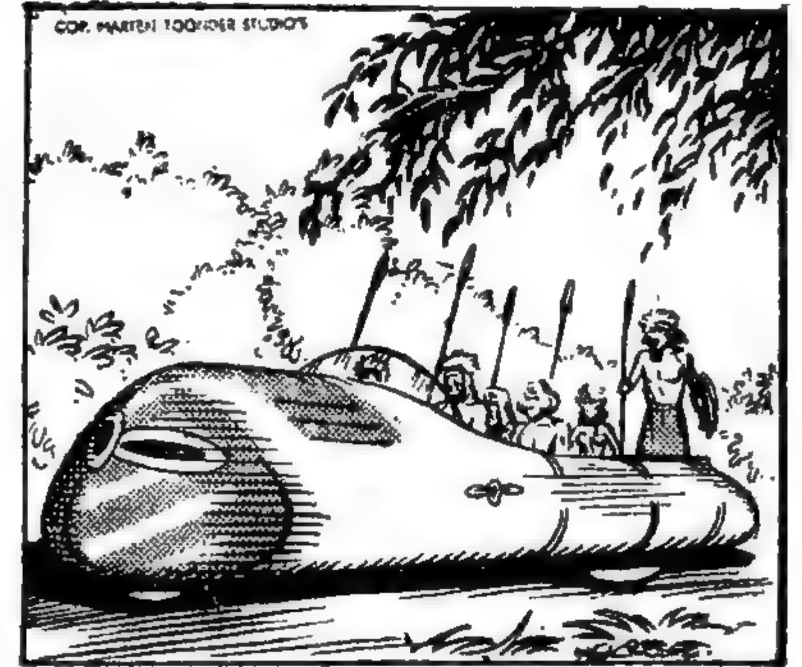

Het waren verschrikkelijke wezens om te zien, met hun grote vleugels. Zij behoorden tot een bijna uitgestorven ras; de vleermuismannen. De laatsten van dit ras waren in dienst van de hoogste kaste in Atlantis. Men had hen uitgezonden om de vrouw uit de handen van haar ontvoerders te redden. De vleermuismannen bezetten het gehele schip en niemand van de bemanning dorst een vinger naar hen uit te steken, als verlamd keken ze toe. Een gedeelte der vleermuismannen begaf zich naar beneden, waar de jonge vrouw de situatie geheel beheerste. Hoewel Eric weinig hoop meer had, bewonderde hij haar toch. Op haar bevel werden Eric en Kirasso door de vleermuismannen stevig aan handen en voeten gebonden, zodat zij geen vin meer konden verroeren. Aan de soldaten werd in 't geheel geen aandacht geschonken, men liet hen eenvoudig liggen. De bemanning werd bij elkaar gedreven, maar bleef verder ongemoeid. Vol angst en verwondering zagen zij toe hoe de wezens op het achterdek een merkwaardig apparaat bouwden met buizen en handles. Toen het apparaat klaar was, begon het zacht te zoemen, het schip wendde de steven en voer terug naar Atlantis. Tot ieders stomme verbazing werden de zeilen gestreken en voeren zij verder, op geheimzinnige wijze voortbewogen door de machine!

De bevrijde vrouw had zich aan dek begeven, Eric en Kirasso waren achtergelaten in de hut, onder bewaking van een der vleermuismannen. Van vluchten kon onder deze omstandigheden geen sprake zijn en de beide tegenstanders dachten na over hun toestand. Hoewel zij in hetzelfde gevaar verkeerden, vermeden zij het iets tegen elkaar te zeggen. De meeste vleermuismannen waren intussen reeds weggevlogen en slechts enkelen waren aan boord gebleven om het schip te besturen. De galei naderde de haven weer en spoedig gleden zij langs de kade en legden aan. Een vreemd uitziend voertuig stond daar reeds op hen te wachten. Zodra het schip vast lag, kwamen soldaten aan boord, die de bemanning opsloten in de ruimen. Eric en Kirasso werden, nadat hun voeten waren losgemaakt, aan dek gebracht. Daar wachtte de vrouw hen reeds op en beval de bewakers de gevangenen naar de vreemde wagen te brengen. Eric, die zo'n voertuig nooit gezien had, bekeek het vol bewondering.

Toen de gevangenen in de geheimzinnige wagen hadden plaats genomen, zette deze zich plotseling in beweging, zonder dat enig dier hem trok of voortduwde! Kirasso liet niets van zijn verwondering blijken, maar Eric keek in stomme verbazing om zich heen. Hij bewonderde de behendigheid, waarmee de soldaat, die de wagen bestuurde, zich van het grote aantal knoppen en handles bediende, die voor in de wagen waren aangebracht. Ook de grote snelheid, waarmee het voertuig zich voortbewoog, verbaasde Eric zeer. Het gaf hem een merkwaardig opwindend gevoel. Angst voor dit vreemde voelde hij in 't geheel niet. Langzamerhand ging Eric zich afvragen wat toch wel hun doel kon zijn. Aanvankelijk reden zij door dichte wouden, waren daarna urenlang voortgesneld door een uitgestrekte woestijn en naderden dan een meer rotsachtig gebied. Toen daarna weer een woud opdoemde, ging de wagen langzamer rijden en stopte op een open plek. De gevangenen moesten de wagen verlaten. Het was duidelijk, dat men hier de nacht door zou brengen.

Voor de jonge vrouw werd een tent opgeslagen. De soldaten legden een groot vuur aan, sloegen daarna twee palen in de grond en bonden Eric en Kirasso daaraan vast. Verder lieten zij de twee mannen aan hun lot over. Na enige tijd waren van de soldaten, die rond het vuur zaten, de één na de ander in slaap gevallen. Slechts de wachter voor de tent van het meisje bleef wakker. Het was nu middernacht, doch bij het licht van de maan kon Eric de hele omgeving zien. Hij was dorstig en de koorden sneden hem in zijn armen. Naast hem onderging Kirasso dezelfde kwelling. Eric vroeg zich af, wanneer zij iets te eten zouden krijgen, want het was lang geleden dat hij zijn laatste maaltijd had gekregen. Plotseling luisterde hij gespannen, want hij meende iets te horen en op hetzelfde ogenblik vloog er een pijl voorbij en trof de soldaat bij het vuur. Toen zag Eric een wonderlijk schouwspel. Uit de bosjes kwam een aantal vreemdsoortige wezens te voorschijn. Het waren grote mannen, gekleed in luipaard-huiden. Zij droegen kappen over hun hoofden, zodat hun gezichten niet te zien waren. Alleen hun ogen waren zichtbaar door een paar gaten, dat zich in de kappen bevond. Zij waren goed gewapend met speren en pijlen. Van alle kanten naderden zij en daar de soldaten rond het vuur wakker waren geworden, ontstond een geweldig gevecht.

ERIC DE NOORMAN

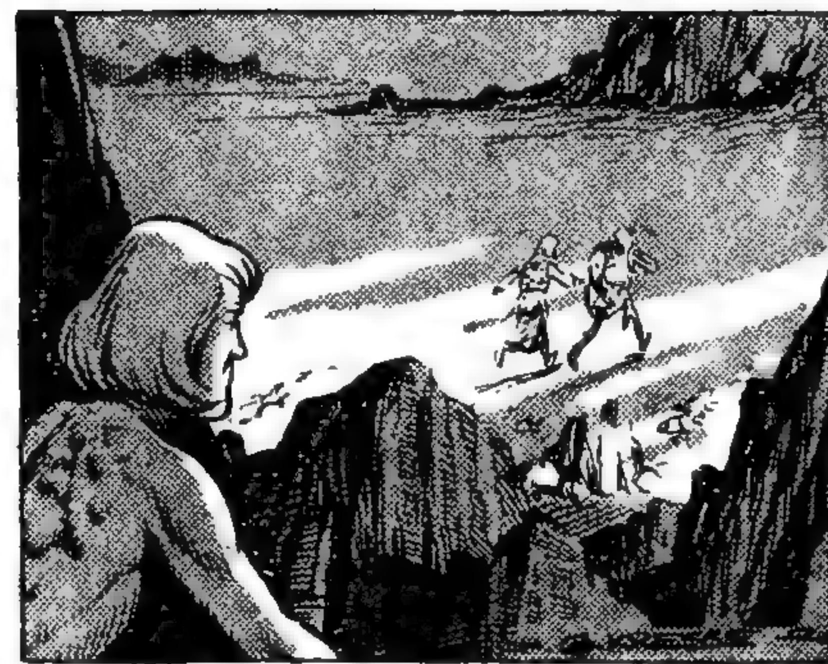

Plotseling zag Eric, dat een van de luipaardmannen naar de paal sloop, waaraan Kirasso was vastgebonden en de koorden begon los te maken. Eensklaps begreep hij de nieuwe situatie. De luipaardmannen moesten helpers van de Egyptenaar zijn, die gekomen waren om hem te bevrijden. Hij zag, hoe de luipaardman met zijn mes haastig de koorden van Kirasso had doorgesneden en deze nu weer vrij was. Op hetzelfde ogenblik voelde Eric een lichte schok. Twee pijlen waren in zijn richting geschoten en in de paal blijven steken, waar hij aan vastgebonden was. Door een gelukkig toeval had één der pijlen het koord geraakt waarmee hij vastzat en doorgesneden! Hij voelde hoe er nu wat beweging in zijn boeien kwam. Hij trok en rukte uit alle macht en toen, met een laatste harde ruk, speelde hij het klaar zich los te werken Hij was weer vrij. Kirasso en de luipaardman, die hem bevrijdde, waren reeds verdwenen, maar bijna op hetzelfde ogenblik ontdekte een andere luipaardman Eric en maakte zich op voor de aanval. Eric was echter iets vlugger en gaf de man een slag in het gezicht, die hem voorlopig buiten gevecht stelde. Toen was het tijd voor Eric om snel te handelen.

Om te verhinderen, dat de anderen hem in het oog kregen, liet Eric zich plat op de grond vallen. Hij wist nu, dat hij zich te midden van twee vijanden bevond. De Atlantische soldaten zouden hem zeker doden, wanneer hij opnieuw gevangen werd en mocht hij in handen van de luipaardmannen vallen, die ongetwijfeld door Kirasso op de hoogte gebracht waren, dan zou zijn lot zeker niet veel beter zijn. Op handen en voeten kroop hij voorwaarts tot hij een rots bereikt had en zocht eerst een wapen, zodat het tenminste mogelijk zou zijn zich behoorlijk te verdedigen. Spoedig vond hij iets, dat als knuppel dienst kon doen. Aldus gewapend begon Eric de rotsen te beklimmen. Het was moeilijk een weg in het donker te zoeken, bovendien wist hij in het geheel niet, welke richting te nemen! Tenslotte bereikte de jonge Noorman een soort plateau, waar hij een ogenblik stilstond om te overleggen wat te doen. Het werd langzaam lichter en plotseling ontwaarde Eric in de laagvlakte, die zich onder hem uitstrekte, Kirasso en een van de luipaardmannen. Zij spoedden zich in grote haast weg van de plek van de overval. Wat hem echter meer opwond was, dat de luipaardman het meisje, wier gestalte hij duidelijk kon onderscheiden, over zijn schouders meevoerde!

Nu wist Eric wat hem te doen stond! Hij besloot hen te volgen en te trachten het meisje te redden, dat 'n grote indruk op hem gemaakt had. Ofschoon zij hem gevangen genomen had, voelde Eric een grote bewondering voor haar. Hij begon dadelijk de achtervolging, die, omdat zij hem een eind voor waren, niet gemakkelijk was. Hij was echter vast besloten hen niet te laten ontsnappen. Behoedzaam ging hij voorwaarts, dekking zoekend achter de rotsen. Hij zorgde er voor, hen geen ogenblik uit het oog te verliezen. Tegelijkertijd moest hij echter vermijden zelf ontdekt te worden, want behalve de vluchtelingen, die voortdurend omkeken, uit angst achtervolgd te worden, kon hij ieder moment een luipaardman ontmoeten. Tenslotte zag Eric hen in een rotsspleet verdwijnen en toen hijzelf die plek genaderd was, stond hij aan de ingang van een donkere spelonk. Toen hij de grot binnentrad, bemerkte hij al spoedig, dat deze plek meer bezocht moest zijn. Hij volgde een gang en aan het eind daarvan ontwaarde hij een trap. Boven aan deze trap was licht en behoedzaam naderbij komend, kon hij Kirasso onderscheiden, die met enige van de luipaardmannen sprak. Blijkbaar voelden zij zich volkomen op hun gemak, want zij hadden het meisje, wier handen gebonden waren, zonder bewaker in een nis onder aan de trap laten liggen.

Zonder het minste gerucht te maken, sloop Eric nog dichterbij. Er bevonden zich hier banken en rustplaatsen van steen en mos gemaakt; bogen, pijlen en speren lagen in het rond en Eric bemerkte ook aardewerk. Hij kwam tot de conclusie, dat dit het hoofdkwartier van de luipaardmannen moest zijn. Een mes, dat hij zag liggen, nam hij vast mee om het meisje te bevrijden. Toen hij haar bereikt had, fluisterde hij: „Beweeg niet! Ik ben een vriend." Zonder veel tijd te verliezen, begon hij dan de koorden door te snijden die haar handen bonden en het meisje beloonde hem met een dankbare glimlach. Eric had niet veel tijd nodig om haar te bevrijden. Pas daarna begon het moeilijkste deel van de redding. Door de vinger op de lippen te leggen, maakte hij het meisje duidelijk, dat zij hem moest volgen. Dit werd een hachelijk ogenblik, want zij moesten voorbij de trap en ieder moment kon één van de mannen daarboven het bevel krijgen eens te gaan kijken hoe hun gevangene er aan toe was. Het geringste geluid kon hen noodlottig worden!

Eric en het meisje hadden eindelijk, zonder opgemerkt te worden, de uitgang van de grot weer bereikt. Zij bevonden zich opnieuw in de morgenlucht. Hier bleven zij een ogenblik stilstaan om op adem te komen. Lang konden zij echter niet rusten, want reeds werden zij door een nieuw gevaar bedreigd. De luipaardmannen, die nog tegen de soldaten van Atlantis vochten, werden achteruit gedreven en trokken zich op hun hoofdkwartier terug! Er was geen tijd te verliezen, Eric zag hen naderen over de rotsen. Hij en 't meisje konden niet naar beneden, want dan zouden zij regelrecht in de armen van hun vijanden lopen. Dus bleef er maar één uitweg: naar de top van de rotsen! Dit was een zeer gevaarlijke onderneming! Zij hadden echter geen keus en na een snel beraad, begonnen zij de gevaarvolle beklimming. Zij kwamen slechts zeer langzaam vooruit. De rotsen waren zeer steil en alleen door Eric's kracht en behendigheid speelden zij het klaar om vooruit te komen. Meer dan eens was het meisje op het punt het op te geven, maar telkens spoorde Eric haar aan verder te gaan. Alles was beter dan opnieuw in handen van de luipaardmannen te vallen. En zo, na een schier eindeloze klimpartij, bereikten zij volkomen uitgeput de top.

Hijgend van de inspannende klimpartij stonden Eric en het meisje een ogenblik stil en keken om zich heen. De top, waarop zij zich bevonden, was dicht met struiken begroeid. Enkele honderden meters verder begon een dicht, dreigend uitziend oerwoud. Besluiteloos staarde Eric naar het sombere groene bos. In het Oosten was de zon juist boven de kim gekomen en een stralende dag begon. Eric wendde zich tot zijn gezellin en vroeg haar of zij de weg wist, die zij nu zouden moeten gaan. Zij keek hem echter minachtend aan en keerde het hoofd af.... Verwonderd probeerde de jonge Noorman het nog eens. Zij deed of hij hem niet hoorde en nam een houding aan of hij er in het geheel niet was.... Het werd Eric duidelijk, dat ze niets met hem te maken wilde hebben. Schouderophalend keerde hij zich om en begaf zich in de richting van de jungle. Zonder nog acht te slaan op het meisje, vervolgde hij zijn weg.... Het meisje keek hem na en kreeg langzaam een angstige blik in de ogen. Zij zag haar metgezel even later onder het groene gebladerte verdwijnen....

Hoewel de jonge vrouw Eric als een vijand beschouwde, voelde zij er toch ook niet veel voor, alleen achter te blijven in deze, door vijanden onveilig gemaakte wildernis. Aanvankelijk nog met tegenzin, begon zij de blonde Noorman te volgen.... Zij kon niet verklaren, waarom hij haar reeds tweemaal met gevaar voor eigen leven gered had. Voor haar bleef hij een vijand, een verrader van Atlantis. Maar zijn gezelschap was nog altijd te verkiezen boven dat van de geheimzinnige luipaardmannen of de gluiperige Kirasso. De grond was drassig en bovendien moest hij oppassen voor slangen, hij had er al een zien wegschieten! Eenmaal keek hij om en bemerkte het meisje, dat hem op enige afstand volgde.... Met een glimlach om de mond vervolgde Eric zijn weg. Hij wist nu, dat ze over enige tijd naast hem zou lopen Op een open plek in het oerwoud stond ze inderdaad naast hem, met grote schrikogen.... Zij stonden tot over hun knieën in het gebladerte en hun voeten zonken weg in de drassige bodem.... Stap voor stap vorderden zij; Eric begreep nu, dat zij in een moeras verdwaald moesten zijn, en eensklaps werd zijn vrees bewaarheid; zijn voet vond geen houvast meer en met een kreet verdween hij tussen het gebladerte....

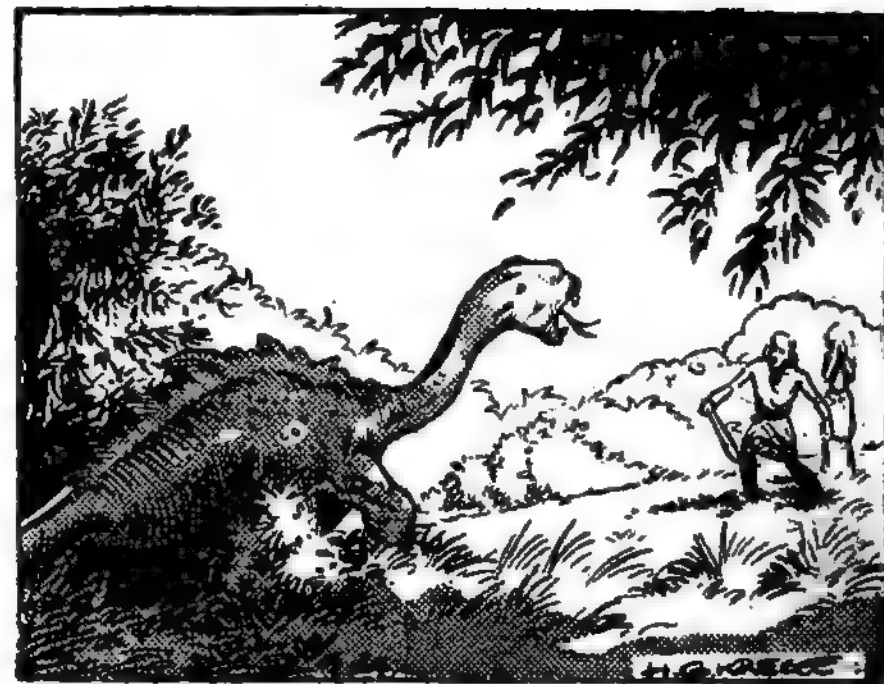

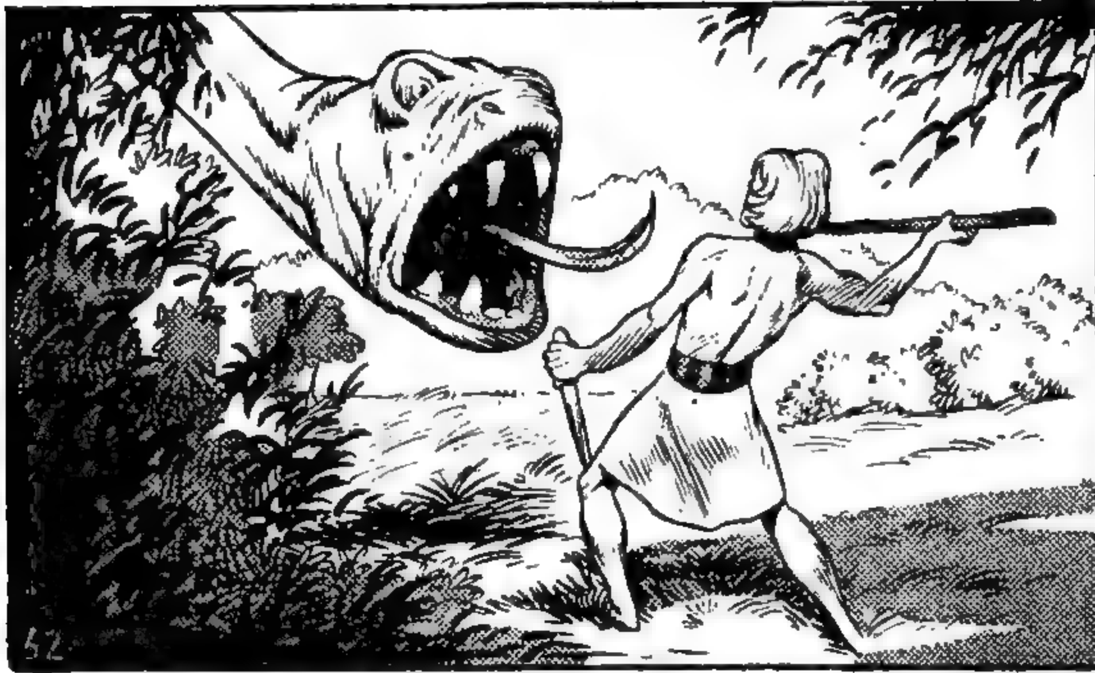
Net op het nippertje wist Eric nog een liaan te grijpen en slechts met uiterste krachtsinspanning slaagde hij erin zich uit de dodelijke zulging van het moeras te bevrijden. Dit voorval had de jonge vrouw van de ernst van de toestand overtuigd en van dit moment zorgde zij er angstvallig voor vlak achter haar blonde metgezel te blijven.... Nu was de grootste voorzichtigheid geboden: één misstap immers betekende de ondergang. Uiterst voorzichtig baanden de twee vluchtelingen zich een weg door het dichte gebladerte heen. Langzaam veranderde hun omgeving: de bomen werden schaarser en het begon tot Eric door te dringen, dat zij de gevaarlijke moerassige grond achter zich hadden. Zij bevonden zich tenslotte midden in een verlaten landschap. De bontgekleurde vogels, die hen in het bos met hun gezang begeleidden, ontbraken hier geheel en ook andere tekens van dierlijk leven. Een knagend gevoel in zijn maag vertelde Eric, dat hij sinds lang niets genuttigd had en bezorgd vroeg hij zich af, hoe lang deze toestand nog duren kon.

Steeds dieper drongen Eric en de vrouw in de wildernis door. Zij werden nu geplaagd door ontelbare muskieten en terwijl de meedogenloze stralen der zon op hun pijnlijke huid brandden, sleepten zij zich voort, verzwakt door gebrek aan voedsel. Het meisje wankelde meer dan zij liep en Eric, wiens krachten hem bijna begaven, ondersteunde haar.... Uitgeput als ze waren, moesten zij steeds vaker rusten en Eric zag nog geen einde aan hun tocht.... Tot aan de horizon strekte deze groene, verraderlijke woestenij zich uit, slechts hier en daar onderbroken door groepjes vreemd uitziende bomen.... Maar eensklaps scheen het geluk met hen te zijn.... want Eric ontdekte een kleine vruchtboom. Verheugd spoedden zij zich er heen, zij konden nu hun vermoeide lichamen enige rust gunnen en hun honger en dorst stillen met de vruchten. Het kleine bosje verleende een weldadige schaduw en met een zucht van verlichting strekten zij zich op de grond uit.... Het meisje was aan het eind van haar krachten; alle gevoelens van vijandschap waren door deze tocht der verschrikking weggevaagd en met een dankbaar lachje naar Eric viel zij in diepe slaap. Maar ook dit keer zou de rust niet lang duren. Eric hoorde plotseling een woedend gesnuif en sprong verschrikt overeind. Uit het kreupelhout zag hij een afschuwelijk monster te voorschijn komen, dat met een luid gebrul in hun richting rende!

Slechts gewapend met zijn stok en een kleine dolk, ging de dodelijk vermoeide Eric de ongelijke strijd aan. Het ondier, dat hem zag naderen, stak zijn kop woest naar voren en bedreigde de jonge Noorman met zijn blauw-zwarte slangentong. Een harde slag met de knuppel verlamde dit gevaarlijke wapen van het beest voorlopig. Eric had van de verwarring van het monster gebruik gemaakt om het tot vlak achter de monsterachtige kop te naderen en drukte deze nu met alle kracht die hij op kon brengen tegen de grond. Een vreselijke worsteling volgde. Het beest trachtte zich los te werken en sperde de bek wijd open om zijn aanvaller te grijpen. Hiervan maakte Eric snel gebruik! Met een vlugge beweging stak hij zijn knuppel tussen de tanden van het monster! De draak, die voelde dat hij zijn bek niet meer kon sluiten, stootte een woedend gebrul uit en sloeg wild met zijn kop heen en weer. Eric kón niet snel genoeg terzijde springen en werd door een enkele beweging van dit machtige lichaamsdeel de lucht in geslingerd. Het monster stormde daarna woedend brullend op de jonge vrouw af.

Met een boog vloog Eric door de lucht! Hij smakte tegen boomstammen, takken striemden hem, maar, hoewel half verdoofd, zag hij toch nog kans een liaan te grijpen. Als een enorme slinger suisde Eric nu heen en weer en na enig proberen zag hij kans zich in de richting van het monster te slingeren. Met de voeten vooruit naderde hij de kop van het beest en trof het met geweldige kracht in de hals! Het dier wankelde versuft en zakte langzaam door de poten. Toen Eric weer teruggezwaaid was, liet hij zich los en op de rug van het ondier vallen. Hoewel het beest zich nog wel trachtte te verzetten, had de jonge Noorman, dank zij zijn dolk, het gevecht nu spoedig beëindigd. De vrouw, die het gevecht met angst en bewondering had gadegeslagen, snelde op Eric toe, toen deze zich uitgeput van de rug van zijn slachtoffer liet glijden. Met dit gevecht had hij zijn laatste krachten verspeeld en duizelig zakte hij op de grond!

Lange tijd lag Eric daar, zonder zich te kunnen bewegen. Hij was geheel uitgeput en al zijn spieren deden hem pijn. Zij konden daar echter onmogelijk blijven, zij moesten verder. Met de moed der wanhoop richtte de jonge prins zich weer op en stond even later wankelend op zijn benen. Moeizaam vervolgden de twee vluchtelingen hun weg. De grond begon gaandeweg drassig te worden en behalve de brandende zon, plaagden hen ook muskieten. De jonge vrouw was wat achter geraakt. Steeds wanneer Eric haar aanbood op hem te steunen, had zij dit afgewezen. Plotseling hoorde de Noorman een snik achter zich en verschrikt omkijkend, zag hij nog juist, dat de vrouw voorover op de moerassige grond viel. Haastig ging hij terug en nam haar voorzichtig op. Zo strompelde Eric voort met zijn last, zijn hoofd bonsde, zijn ogen brandden, zijn voeten trokken zich nog slechts machinaal uit de zuigende bodem! Eindelijk bereikte hij vastere grond en na enkele meters te hebben gelopen, legde hij de vrouw neer en liet zichzelf ook vallen. Even trachtte hij nog zich op te richten, maar toen verloor hij het bewustzijn....

Het werd nacht en toen de volgende morgen de zon boven de horizon verscheen, lagen de twee vluchtelingen nog in dezelfde houding in diepe slaap.... In de struiken ritselde het, een donkere schim sloop behoedzaam naderbij en even later kwam een kleine man met gerimpeld gezicht en een lange sprieterige baard uit het groen te voorschijn.... Als wapen droeg hij een knots. Aandachtig bestudeerde het mannetje de twee op de grond liggende gedaanten; zijn ogen namen de grond op, zagen het spoor, dat uit het moeras kwam, en met een begrijpend geluidje knikte de dwerg. Aan de kleding der jonge vrouw zag hij, dat het mensen waren uit de grote stenen stad.... Voorzichtig naderde hij en stampte toen met zijn knots op de grond.... Eric ontwaakte het eerst uit zijn verdoving en zag het kereltje met zijn vriendelijk gezicht voor zich staan. Met een gekreun sloot hij zijn ogen, overtuigd dat hij nog droomde! Maar het volgende ogenblik hoorde hij een krassende stem iets zeggen in de taal van Atlantis en zijn ogen opnieuw opslaande keek hij weer in het bolle gezicht van de dwerg. Er was dus van verbeelding geen sprake en hij vroeg zich af, wat er nu weer zou gaan gebeuren!

De vriendelijke dwerg vertelde Eric dat vlak bij zijn nederzetting was. Hij deed Eric een lang verhaal, waaruit bleek, dat hij al eerder met de grotere mensen in aanraking was geweest. Daarna beduidde hij Eric en de jonge vrouw, die intussen ook weer was bijgekomen, hem te volgen en na een korte wandeling door het woud ontwaarden zij een aantal armzalige hutten. De dwerg bracht zijn handen aan de mond en stootte een doordringende kreet uit. Ogenblikkelijk doken aan alle kanten kleine mensen op, maar toen zij de twee vluchtelingen zagen, gingen verscheidenen er met grote spoed weer vandoor..... Niet allen hebben zoveel gezien van de wereld als ik, zei hun gids trots, en daarom zijn ze bang voor grote mensen, zoals jullie. Eric lachte zwakjes en snoof begerig de etenslucht op, die uit verschillende hutten kwam. Een oude man trad bevend naar voren en de dwerg begon rad te praten. Ogenblikkelijk veranderde de houding van de kleine oude man en hij hield op zijn beurt een toespraak tot de nu nieuwsgierig naderbij gekomen dwergen. Inmiddels betraden Eric en het meisje de kleine, primitieve hut van hun redder, die onmiddellijk een maal begon te bereiden. Buiten de hut legden verschillende dwergen ook voedsel voor hen neer en Eric voelde zich in het gezelschap van dit vriendelijke volkje spoedig op zijn gemak. De jonge vrouw sprak geen woord en keurde Eric geen blik waardig. Zij deden zich tegoed aan de vreemde, maar lekker smakende spijzen, en onderwijl vroeg Eric de weg naar de hoofdstad van Atlantis. Maar nog voor de dwerg antwoord kon geven, klonk de koude stem van het meisje: „Vreemdelingen worden geweerd in onze hoofdstad en vijanden, zoals u, brengt men ter dood...." Na deze woorden verliet zij de hut.

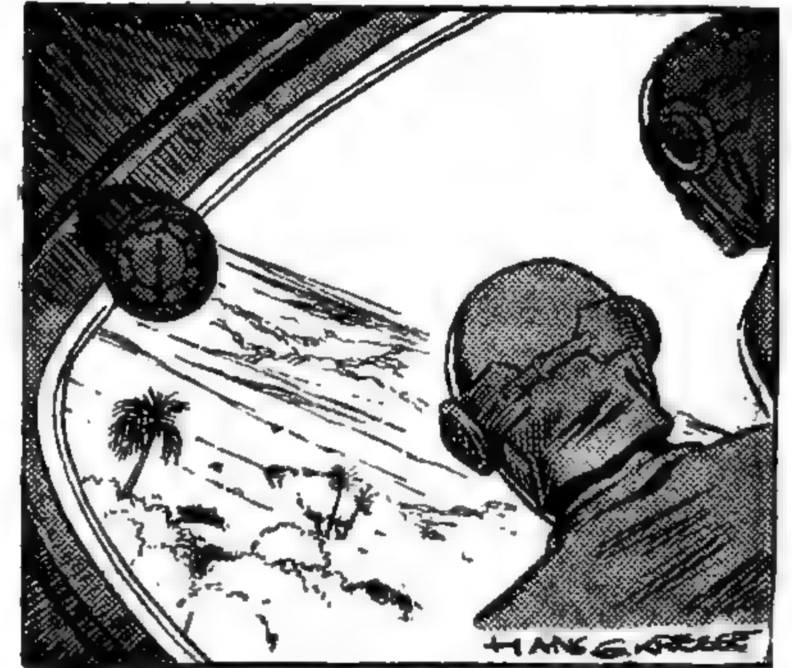

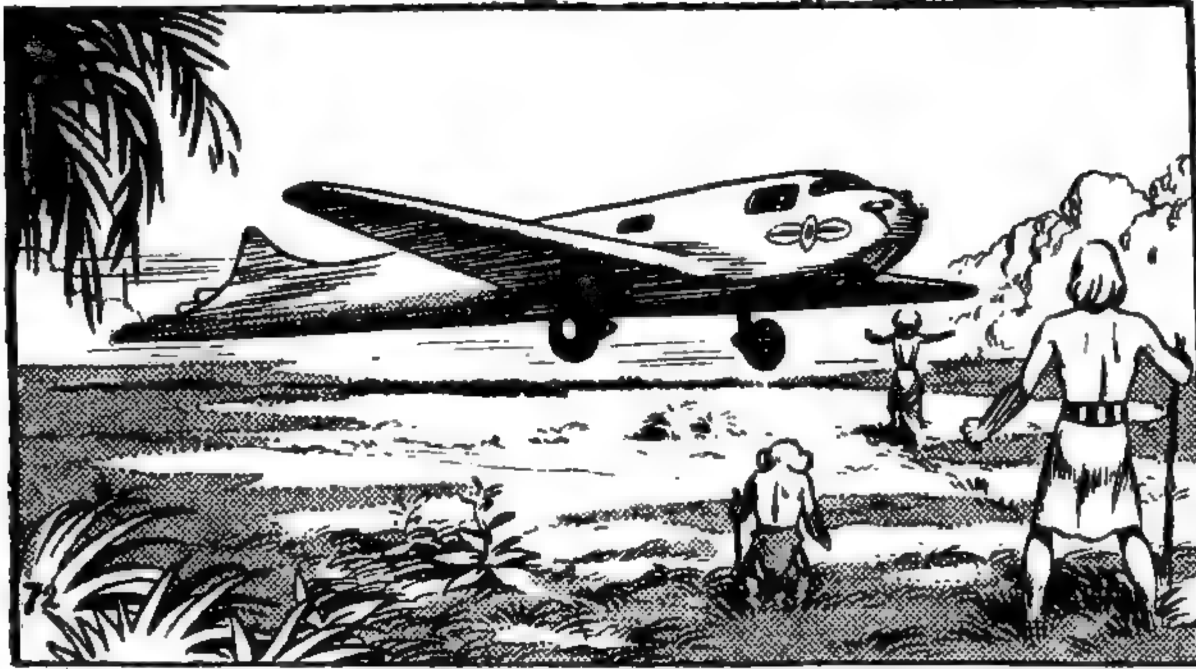
Even was Eric met stomheid geslagen; kon het meisje dan niet begrijpen, dat hij geen vijand was van Atlantis? Hij volgde haar naar buiten en geduldig begon hij haar zijn toestand uit te leggen vanaf de schipbreuk en de landing op de kust van Atlantis tot hun ontmoeting op de galei van Kirasso. Langzamerhand verdween de afwijzende trek op het jonge gezicht. Nu begreep zij, waarom hij haar telkens weer gered en verdedigd had.... „Gij zijt uit het Noorden gekomen!" riep zij verbaasd uit en toen verhelderde een glimlach haar gezicht. Verheugd dat nu alles opgehelderd was, wendde Eric zich tot de dwerg en vroeg hem hen te begeleiden tot de rand van de hoofdstad van Atlantis. Aarzelend stemde deze toe, er dreigden vele gevaren op deze weg! Eric was echter vastberaden en besloot deze gevaren dan maar te trotseren. Toen de jonge vrouw merkte, dat Eric mee wilde naar de hoofdstad van Atlantis, alleen om haar onderweg te kunnen beschermen, was haar laatste twijfel verdwenen en stemde zij ook in met het plan van Eric. De tocht werd vastgesteld op de volgende morgen, heel vroeg zouden zij vertrekken, nieuwe gevaren tegemoet....

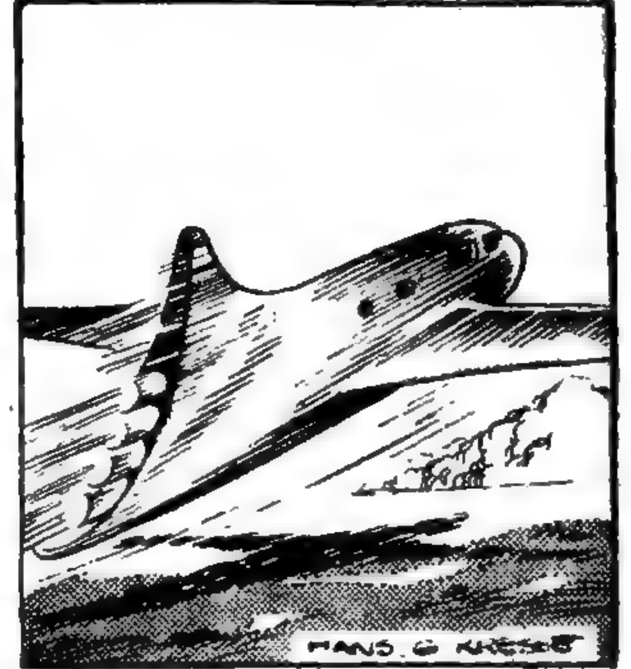

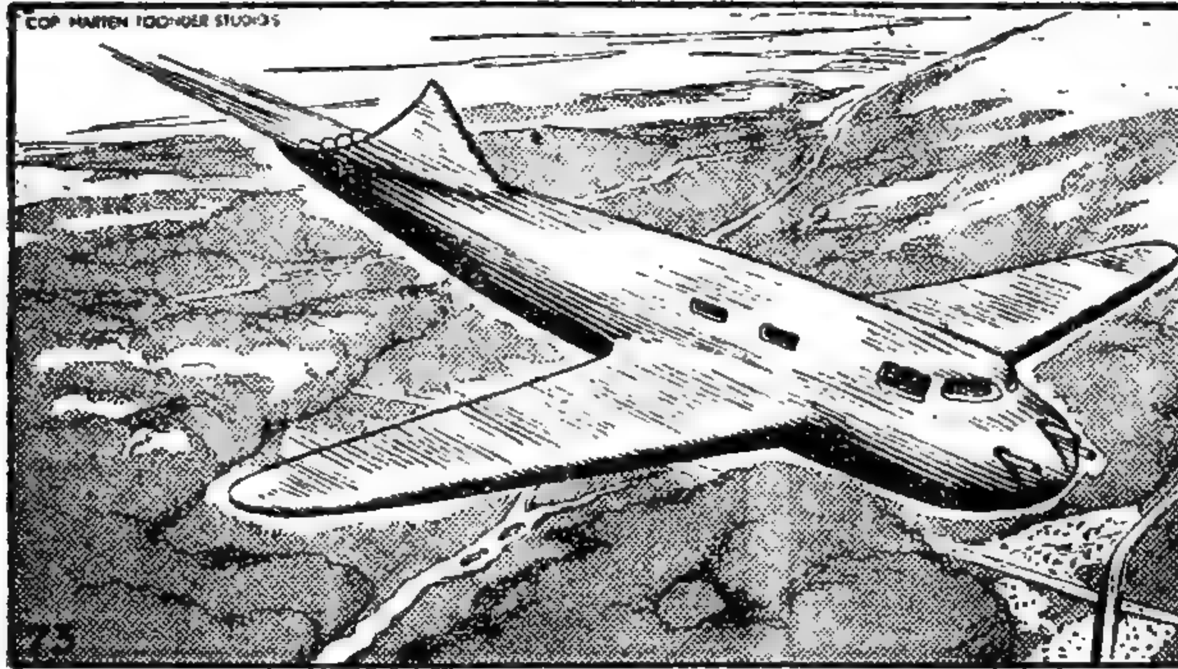
Na een zware tocht bereikten Eric, de jonge vrouw en de dwerg de rand van het oerwoud. Een zacht ronkend geluid trof hier Eric's oor en opmerkzaam keek hij rond of hij kon ontdekken, waar het vandaan kwam. Nu had ook de jonge vrouw het geluid gehoord en tot Eric's stomme verbazing begon zij met haar armen te zwaaien! Haar blik volgend, ontdekte Eric een grote glanzende vogel met een staart, die wel van vuur scheen....! Ontsteld bleef Eric de zilveren vogel volgen in zijn vlucht; de vleugels bewogen niet en toch schoot hij met grote snelheid en met angstaanjagend gebrul door het luchtruim.... Hij kon niet weten, dat dit één van de raketvliegtuigen van Atlantis was. In het inwendige van het vliegtuig zaten enkele mannen met strakke gezichten en zij verkenden het onder hen wegschietende terrein nauwkeurig. Zij waren met vele andere machines uitgestuurd om de bewaakster van de steen te zoeken. Eensklaps meende een der mannen iets op te merken in het terrein beneden hem en hij beduidde de bestuurder eens om de plek heen te cirkelen.... Met verminderde snelheid doken zij en scheerden even midden over de vlakte.... De mannen herkenden de kleding van Atlantis en één van hen meende de vermiste bewaakster van de steen te herkennen! Hij schakelde de raketten uit en het toestel begon te dalen....

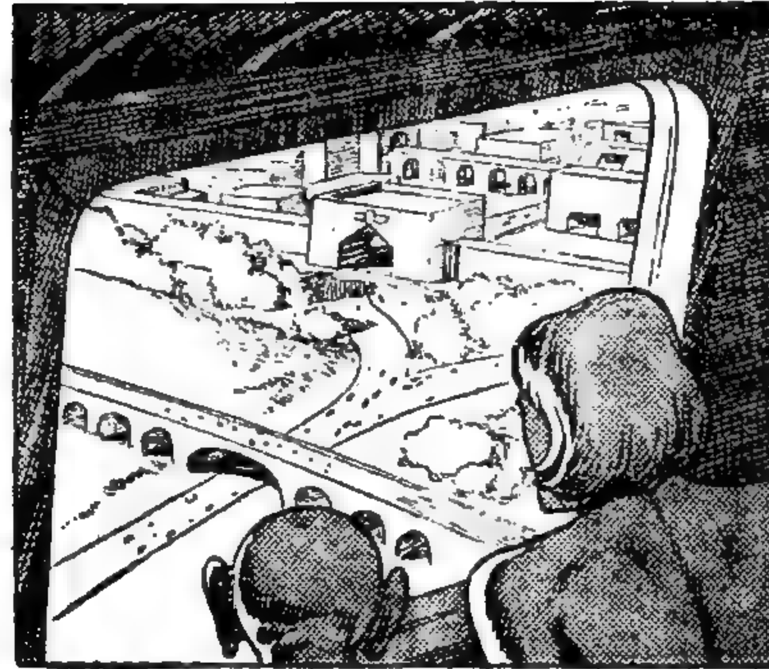

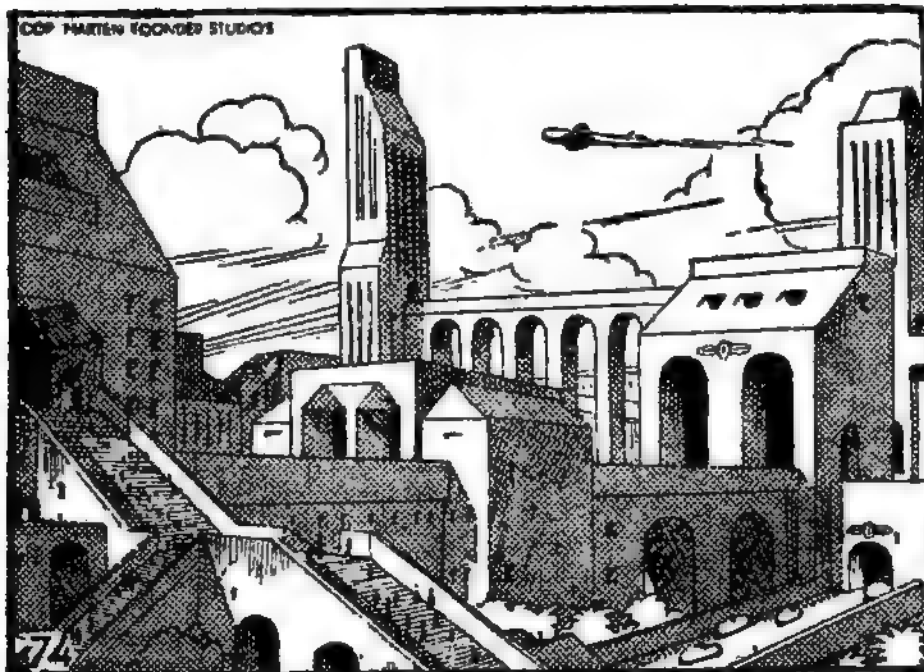
Vol ontsteltenis en niet wetend wat te doen, zag Eric de machtige vogel naderen.... Twee grote wielen verschenen uit de vleugels en even later rolde de machine over de vlakte. „Wij zijn gered", riep de jonge vrouw en rende zo vlug haar benen haar dragen konden het vliegtuig tegemoet.... Aarzelend volgde Eric. De dwerg trilde op zijn magere beentjes en keek of hij liever weggelopen was. Eric nam hem bij de hand en samen naderden ze het gevaarte. Ongeloof en vrees weerspiegelden op Eric's gezicht toen hij zag. dat uit de buik van de vogel een man te voorschijn trad, die een stuk van de kap, die zijn gezicht bedekte, op zijn voorhoofd schoof en een diepe buiging maakte voor de jonge vrouw. „De eer, welke mij te beurt valt, de bewaakster van de Steen te vinden, vervult mij met diepe dankbaarheid," zei hij met een klankvolle stem. Op een uitnodigend gebaar van de jonge vrouw trad Eric naderbij en ook voor hem maakte de man een buiging. Eric begon iets van de vreemde vogel te begrijpen en bang was hij nu niet meer. Het was een van de wondere toestellen, waarover de mensen van Atlantis beschikten. Het moest wel een machtig en kundig volk zijn.... Voorafgegaan door de jonge vrouw, betrad Eric het vliegtuig en ook de dwerg werd naar binnen gehaald. Enige ogenblikken later verhief de machine zich weer met een machtig geronk in de lucht, koers zettend naar de hoofdstad van Atlantis!

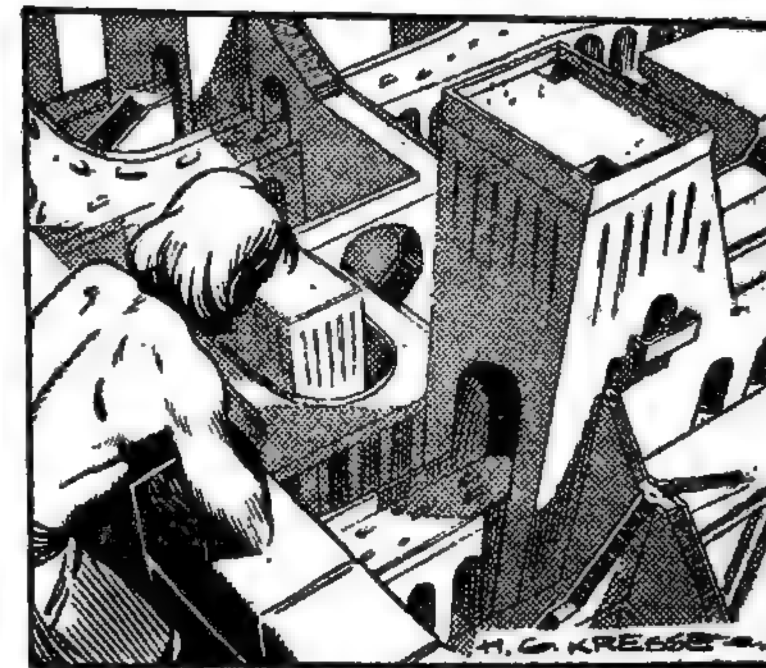

Met een snelheid, welke Eric nooit voor mogelijk gehouden had, steeg de geweldige machine tot hoog boven de wolken en het landschap gleed als een fijn uitgewerkte landkaart onder hen door. Verbijsterd en hulpeloos keek de jonge Noorman om zich heen tot een glimlach van de jonge vrouw hem geruststelde.... Hoewel hij de kracht, welke dit vreemde toestel in de lucht verhief, niet begreep, voelde hij zich nu niet meer angstig en geïnteresseerd keek hij door het raampje naar beneden. De jonge vrouw gaf hem geen enkele uitleg en Eric wilde er niet om vragen. Eindeloos uitgestrekte wouden, af en toe doorsneden door op zilveren linten gelijkende rivieren, trokken aan zijn oog voorbij en nu zag hij ook een kleine stad, wit glanzend in de zon, diep beneden hem. Ook de dwerg herkreeg langzamerhand zijn moed en waagde een blik uit het venster, maar met een gil van schrik deinsde de kleine man op hetzelfde moment weer achteruit.... Eensklaps werd Eric opmerkzaam, onder hem lag een prachtige, blinkende stad, omgeven door een hoge muur.... Nieuwsgierig nam hij het machtige schouwspel op, niet bemerkend hoe de deur van hun cabine geluidloos geopend werd.... Op een zachte klik wendde Eric zich verschrikt om, maar bijna op hetzelfde ogenblik drong een scherpe lucht in zijn neusgaten en langzaam verloor hij het bewustzijn....

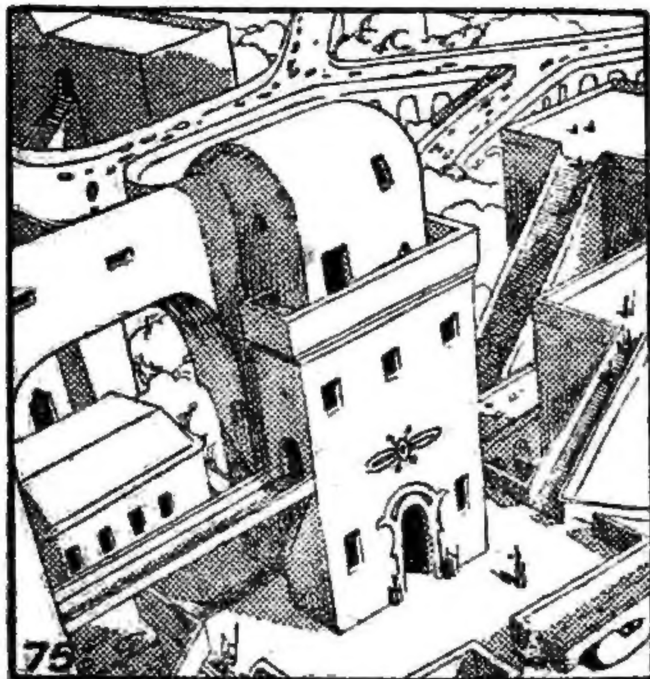

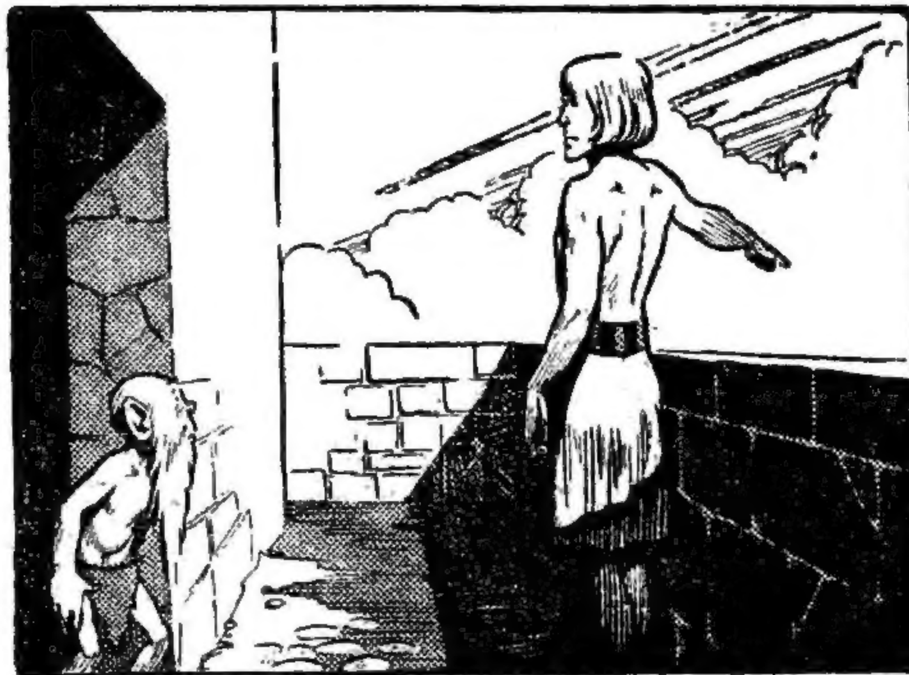

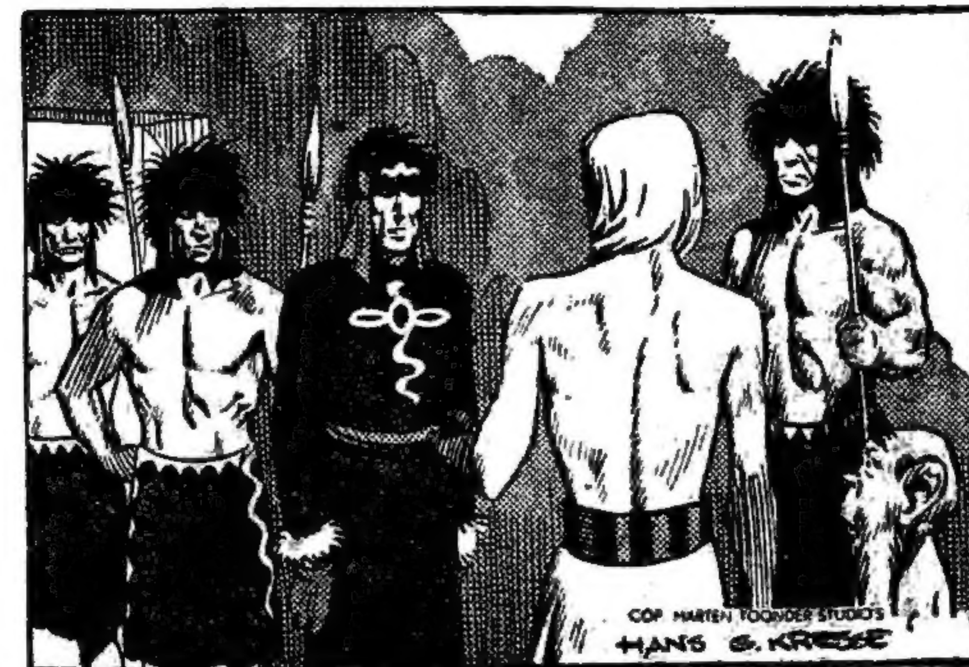

Hoog over de geweldige gebouwen van de hoofdstad Atlantis cirkelde de zilveren vogel; zijn weg zoekend naar een landingsplaats. Eric en de dwerg lagen binnen in de romp in een diepe bewusteloosheid en waren zich van niets bewust.... Als uit een zware slaap ontwakend, opende Eric de ogen en stelde verwonderd vast, dat hij op stro lag....! Moeizaam richtte de koningszoon zich op en wierp een blik in het rond.... Naast zich ontdekte hij de stille figuur van de kleine man. Zij bevonden zich in een klein vierkant vertrek; een spaarzaam licht viel door een enkele opening in de muur en hij kon een glimp zien van de blauwe hemel. Hij bestudeerde de beide zware deuren en merkte op, dat een zwak licht door een kier van een der deuren scheen.

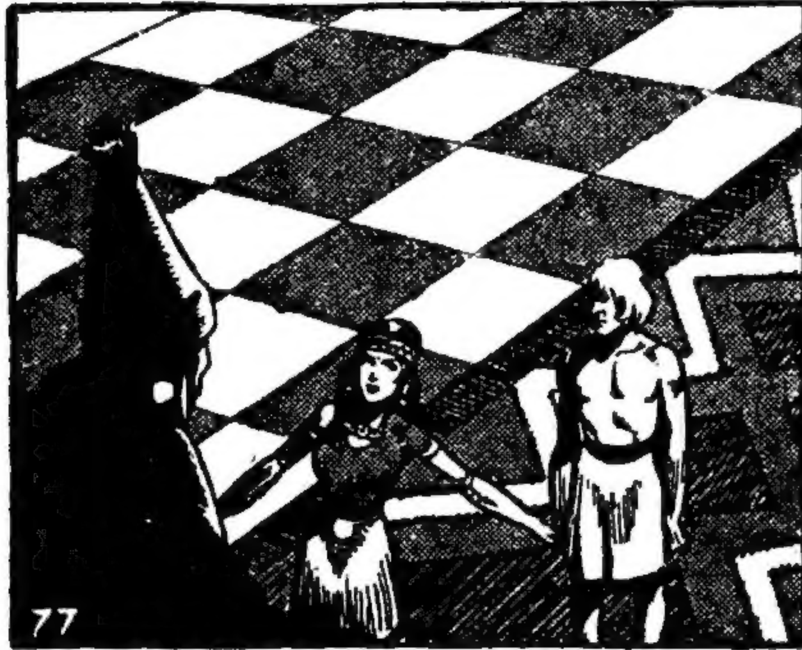
Op zijn knieën gluurde hij door de spleet en een duidelijk waarneembare luchtstroom deed hem vermoeden, dat aan de andere kant van de deur de buitenlucht moest zijn....! Aangemoedigd door deze ontdekking, begon hij de deur nauwkeurig te inspecteren en wie schetst zijn verbazing, toen hij deze hindernis zonder de minste moeite kon openzwaaien....! Met een kreet van verbazing sprong Eric naar buiten.... Hij bevond zich op een smalle omloop, aan alle zijden omringd door de blauwe lucht! Vol verwachting trad Eric op de balustrade toe en keek er over heen. Een peilloze diepte gaapte aan zijn voeten en duizelig wankelde de Noorman terug....

Van het balkon van zijn kerker had Eric een prachtig gezicht op de hoofdstad van Atlantis. Hij overwoog de mogelijkheid van een vlucht en stelde een nauwkeurig onderzoek in. Er was echter niet de minste gelegenheid hier weg te komen. Aan alle zijden van het balkon gaapte de afgrond. Beneden, voor de ingang van het gebouw, liepen bovendien schildwachten heen en weer. Inmiddels was ook de dwerg weer tot bewustzijn gekomen en verscheen met knipperende ogen in de deuropening. Het ernstige gezicht van Eric beloofde hem niet veel goeds en hij stond juist op het punt iets te vragen, toen de jonge Noorman in de diepte wees en somber opmerkte: „Kijk, wanneer ik mij goed herinner was het iedere vreemdeling verboden de hoofdstad van Atlantis te aanschouwen. Wij kunnen hier vrij uitkijken! Dat belooft niet veel goeds vriend...." Op dit ogenblik hoorden beiden geluid in het vertrek en haastig naar binnen stappend, ontwaarden zij een groepje dreigend uitziende mannen. Een van hen, blijkbaar de aanvoerder, trad naar voren en sprak: „De hoogste raad van Atlantis beveelt u voor haar te verschijnen, volgt mij!"

Eric vertrok geen spier van zijn gezicht, hoewel hij inwendig in opstand kwam tegen het onrechtvaardige vonnis. Hij keek strak voor zich en had nu alle hoop opgegeven . . . . Het drong plotseling tot hem door, dat de jonge vrouw sprak. Zonder veel belangstelling luisterde hij naar haar zachte stem. Plotseling echter richtte Eric zich verbaasd op. De jonge vrouw vertelde zijn avonturen precies zoals zij ze van hemzelf gehoord had! Langzamerhand ging haar verhaal over in een vurig pleidooi. Ook de rechters, die aanvankelijk verveeld hadden toegehoord, toonden nu belangstelling en onderbraken haar betoog af en toe met een vraag. Eric voelde de hoop weer herleven bij deze vrijwillige verdediging van het meisje. Hij meende zelfs een welwillende uitdrukking op de gezichten der oude mannen te zien. De jonge vrouw besloot met te wijzen op de gevaren, die zij tenslotte samen hadden doorstaan, en de talloze keren dat hij haar had verdedigd en beschermd. Toen zij was uitgesproken, heerste er een ogenblik een gespannen stilte. Toen stonden de beide rechters op en daalden langzaam van hun verhoging af. Een van hen nam het woord: „Nu ons alle feiten bekend zijn, trekken wij ons vonnis in en spreken u vrij. Gij moogt voor onbepaalde tijd in Atlantis verblijven!

„Nu ons alle feiten bekend zijn, trekken wij ons vonnis in en spreken U vrij. Gij moogt voor onbepaalde tijd in Atlantis verblijven."

Deze onverwachte vrijspraak van de Hoogste Raad betekende wel de redding van Eric de Noorman, maar hield niet in, dat daarmede een einde was gekomen aan zijn avonturen. Integendeel, het verblijf in Atlantis zou hem vele moeilijkheden brengen en het leven van de grote held zou nog dikwijls in gevaar komen.

De nieuwe spannende avonturen van Eric de Noorman zijn beschreven in het tweede deeltje, dat getiteld is:

„De ondergang van Atlantis"

In deze serie zijn verschenen:

Deel I: *De Steen van Atlantis*

Deel II: *De ondergang van Atlantis*

Deel III: *De Sultan van Akaïm*
De Geheimzinnige Bron

Deel VI: *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen

Deel V: *De valse Koning*

Deel VI: *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs

Deel VII: *Het Rijk van het Midden*

Deel VIII: *Storm over China*

Deel IX: *De Zoon van Eric de Noorman*
